

Rose

Biological Conservation Center

BIOHAZARD

异世之万物法则
1

ฝากฎรักต่างโลก

焦糖冬瓜 เร็ยดັงทงกวา : เร็ยยน
BlueFeather : ใแฉ
Rima : วาด

พพคร์นี้

Rose

Law of a Different World

ฝ่ากฎรักต่างโลก

异世之万物法则

เล่ม 1

焦糖冬瓜 เจียวถั่งตงกวา

เขียน

BlueFeather

แปล

Rima

ภาพประกอบ

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก รุ า น ที่ ส ำ ค ัญ

นี่เป็นครั้งแรกที่โจวอวีได้อ่านบทกวีของจูเซิงหวา
แต่ไม่รู้ทำไมเขาถึงรู้สึกว่หนังสือเล่มนี้ถูกโมเย่เลือกมา
โดยเจตนาราวกับโมเย่รู้ว่าโจวอวีคิดอะไรรออยู่
- เจียวถั่งตงกวา

ฝ่ากฎรักต่างโลก เล่ม 1
异世之万物法则

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Rose Publishing

《异世之万物法则》 Vol. 01

Original story and characters created and copyright © 焦糖冬瓜 Jiao Tang Dong Gua
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4926-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ สุทตะพันธุ์ บัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิฑิตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการ อมรรัตน์ ศิริมัญญ • บรรณาธิการต้นฉบับ ชฎาพร พันธุ์สุข • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ ศศกร วัฒนาสูทริวงศ์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ โหมตตาด • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์ • คอมพิวเตอร์ รัชฎาการ ศรพรหมฉาย
พิสูจน์อักษร นฤมล อิทธิวิวัฒน์ • ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัชนี บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

โลกชุมชนที่เรียกว่า 'นีเบอลุงเงิน' มีระบบนิเวศที่แตกต่างจากโลกนี้ โดยสิ้นเชิง หากใครต้องการอยู่รอดในนีเบอลุงเงิน จะต้องปฏิบัติตามกฎสามข้อของจิวี่ลี้กรูปอย่างเคร่งครัด

กฎข้อแรก จงอย่ากลัว เพราะความกลัวคือเครื่องหมายของการถูกล่า

กฎข้อสอง จงอย่าหลงมัวเมาไปกับสิ่งสวยงามเป็นอันขาด ยิ่งสวยงามเท่าไรก็ยิ่งอันตรายมากเท่านั้น

กฎข้อสาม จงจำเอาไว้ให้มัน อย่าหลงใหลไปกับการลอกเลียนแบบของ 'สิ่งมีชีวิตระดับเอส' พวกมันไร้หัวใจ สิ่งเดียวที่มันจะทำคือมุ่งแสพสมสืบพันธุ์เท่านั้น ไม่มีมนุษยหน้าไหนเป็นข้อยกเว้นสำหรับมัน

สุดท้ายนี้ ขอให้ทุกคนจงมีความสุขกับชีวิตในโลกของนีเบอลุงเงิน

Rose

บทที่ 1

บริเวณโดยรอบ ปกคลุมไปด้วยความตึงเครียด ชมับของเจ้าหน้าที่ฝ่ายประสานงานเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อเจกเช่นเดียวกับแผ่นหลังที่เปียกโชก

“สายที่ 2! สายที่ 2 ได้ยินแล้วตอบกลับด้วย!”

“สายที่ 3 ยังอยู่มั๊ย สายที่ 3 ได้ยินแล้วตอบกลับด้วย!”

“สายที่ 5 ยังออนไลน์อยู่หรือเปล่า”

ภายในรถที่ถูกปรับเปลี่ยนให้เป็นศูนย์บัญชาการชั่วคราว เจ้าหน้าที่ฝ่ายประสานงานที่มีส่วนร่วมในปฏิบัติการพิเศษกำลังพยายามอย่างหนักในการติดต่อหาสมาชิกหน่วยสวาทที่เข้าไปในสถาบันวิจัยทางชีววิทยาของจิวีลักรูป ซึ่งขาดการติดต่อตั้งแต่เหยียบย่างเข้าไปภายในสถาบันได้ไม่ถึงสิบนาที

ทว่าความเงียบที่ไร้การตอบกลับเป็นครั้งแรกนี้กลับทำให้คนรู้สึกหวาดหวั่น

ด้านหลังของเจ้าหน้าที่ฝ่ายประสานงานทั้งสามคือโจวอวี ผู้บัญชาการหน่วยปฏิบัติการพิเศษในชุดเกราะ ยืนกอดอกอยู่

แวตตาของโจวอวี ชายหนุ่มวัยยี่สิบแปดปี นิ่งสงบและเยือกเย็นริมฝีปากของเขาเข้มสนิทเป็นเส้นตรง ขณะที่นิ้วชี้ข้างขวาจดเข้าที่แขนซ้ายจนขึ้นข้อขา

เหตุที่เขาถึงเจียบเป็นเพราะเขากำลังใช้ความคิด แต่ข้อมูลที่ได้มาจากสถาบันวิจัยมีไม่มากพอที่จะสนับสนุนความคิดของเขา

อะไรคือสิ่งที่ทำให้หน่วยสวาททั้งเจ็ดคนที่ผ่านการฝึกพิเศษพร้อมอาวุธครบมือ แข็งแรงปราดเปรียว และมากประสบการณ์ ขาดการติดต่อกับภายในสิบนาทีก่อน โดยที่ศูนย์บัญชาการไม่อาจรู้ได้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาทั้งหมด

ทั้ง ๆ ที่ปฏิบัติการนี้เป็นปฏิบัติการช่วยเหลือตัวประกันที่ดูเหมือนไม่มีอะไรยุ่งยาก

จิวลี่กรุปเป็นบริษัทเทคโนโลยีชีวภาพจากเอเชียที่ร่วมลงทุนโดยกลุ่มนายทุนขนาดใหญ่ของสหรัฐอเมริกาด้วยยุโรป ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาขอบเขตทางด้านชีวเภสัชศาสตร์พัฒนาอย่างก้าวกระโดด ไม่ว่าจะเป็นการควบคุมโรคติดต่อร้ายแรงในทวีปแอฟริกาหรือการรักษาโรคทางพันธุกรรมให้คนสำคัญในบางประเทศ จิวลี่กรุปได้สร้างผลงานเป็นที่ประจักษ์ใช้เวลามากมายถึงขนาดที่ว่าไม่ว่าสถาบันวิจัยของจิวลี่กรุปจะจัดตั้งสาขาอยู่ในประเทศไหนก็จะได้รับการคุ้มครองเป็นพิเศษจากประเทศนั้น

เมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้ หน่วยสวาทที่โจวอวี่สั่งกักอยู่ได้รับการกิจให้เข้าไปในสถาบันวิจัยทางชีววิทยาของจิวลี่กรุปเพื่อช่วยเหลือตัวประกันที่ติดอยู่ข้างใน โดยสาเหตุของเรื่องราวตามการกล่าวอ้างคือ มีนักวิจัยที่ได้รับทุนคนหนึ่งเกิดอาการทางจิตขึ้นจากการทำงานภายใต้แรงกดดันเป็นระยะเวลาานานและพยายามจะทำลายสถาบันวิจัย แม้เขาจะไม่สำเร็จเพราะถูกพบเข้าเสียก่อน แต่เขาก็ใช้ประโยชน์จากระบบภายในสถาบันกักขัง ชุ่มชู่ หมายเอาชีวิตนักวิจัยคนอื่น ๆ และเรียกร้องให้จิวลี่กรุปยุติการวิจัยทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับบางสิ่งที่มีรหัสว่า ‘แหวนแห่งนีเบลลูเงิน’¹

ข้อเรียกร้องนี้เป็นไปไม่ได้ที่จิวลี่กรุปจะตอบรับ

ทีมฝีมือดีอย่างทีมของโจวอวี่จึงได้รับการกิจนี้ มุ่งหน้ามายังสถาบันวิจัยที่ถูกปิดเพื่อช่วยเหลือเหล่านักวิจัยที่ติดอยู่ข้างใน

¹ ปรกรณ์แหวนแห่งนีเบลลูเงิน เป็นปรกรณ์ชุดของริชาร์ด วากเนอร์ คีตกวีชาวเยอรมัน โดยมีเค้าโครงเรื่องมาจากตำนานเทพเจ้านอร์สและนิยายปรัมปราเรื่องนีเบลลูเงินสี แต่ภายในเรื่องนี้นีเบลลูเงินใช้กล่าวอ้างถึงโลกคู่ขนานอีกใบหนึ่ง

ยังไม่ทันที่เหมยซีเจ้าหน้าทีฝ่ายประสานงานจะมอบหมายหน้าที่รับผิดชอบให้เพื่อนร่วมทีม สายตาก็พลันเหลือบไปเห็นข้อมูลของนักวิจัยเหล่านั้น เธอรู้สึกตกใจเป็นอย่างมาก

นักวิจัยแต่ละคนล้วนเป็นนักวิชาการชั้นหัวกะทิในแต่ละสาขา ไม่ว่าจะเป็นนักเซลล์วิทยา นักประสาทวิทยา นักไวรัสวิทยา และอื่นๆ อีกมากมาย คุณูปการของคนเหล่านี้ประเมินค่าไม่ได้ พวกเขาจะต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้ภารกิจช่วยเหลือตัวประกันนี้สำเร็จลุล่วงแม้จะต้องแลกด้วยชีวิตก็ตาม

เหมยซีซักจะสงสัยแล้วว่าจี้ลี้ก๊อปกำลังทำงานวิจัยอะไรอยู่กันแน่ เธอพลันรู้สึกสังหรณ์ใจราวๆ ว่าการกล่าวอ้างที่ว่ามีนักวิจัยคลุ้มคลั่งและจับตัวเพื่อนร่วมงานไว้ข้างในสถาบันวิจัย เป็นการพูดเพื่อปกปิดอะไรบางอย่าง เธอคิดว่าข้างในนั้นจะต้องเกิดเรื่องที่น่าสะพรึงกลัวมากๆ ขึ้นอย่างแน่นอน...ไม่แน่ว่าสมาชิกในหน่วยทุกคนอาจจะ...

ในตอนนั้นเองสายที่ 7 ก็ติดต่อกลับมา

“หัวหน้า! พวกคุณห้ามเข้ามานะ! ห้ามเข้ามา!”

เสียงรingtonั้นเป็นเสียงของเงินซง รองหัวหน้าหน่วย

หัวหน้าหน่วยโจวอวี่ที่หนึ่งเงียบมาตลอดดิ่งหูฟังมาจากเหมยซีแล้วออกคำสั่ง “เงินซง! นายอยู่ที่ไหน ถอนกำลังออกมาเดี๋ยวนี้!”

สัญญาณยังไม่ขาดหาย ทว่ามีเสียงกระดุกหักดังลั่นเข้ามาในโสตประสาท โจวอวี่พลันกำหมัดแน่น ปลายนิ้วมือของเหมยซีสั่นระริก

“เงินซง! เงินซง!”

เสียงทุ้มต่ำที่มักจะเยียบเย็นอยู่เสมอของโจวอวี่ทำให้บรรยากาศภายในรถพลันหายใจไม่ออกขึ้นมาทันที

“หัวหน้าคะ...” เหมยซีผ่านภารกิจทั้งใหญ่และเล็กมามากมาย แม้จะไม่เคยถืออาวุธบุกตะลุยเหมือนคนอื่น ๆ แต่เธอก็ผ่านสถานการณ์มาหลายรูปแบบ เธอคิดว่าตัวเองจะสามารถทำจิตใจให้สงบเยือกเย็นได้ แต่ดูเหมือนว่าเธอจะประเมินตัวเองสูงเกินไป

แผ่นหลังของโจวอวี่แข็งทื่อได้ไม่ทันไร เขาก็เริ่มสวมถุงมือป้องกัน

เช็กปืนพก QSZ-92 ที่อยู่ในซองหนังตรงต้นขา ก่อนจะแบกไรเฟิลลูโจม QBZ-95 ไขนบ่าและเปิดประตู

การกระทำทั้งหมดเป็นไปอย่างคล่องแคล่วและเด็ดขาด

ยามที่โจววี้ว้อออกห่างจากประตูรถ เหมยซีก็พลันตระหนกได้ถึงสิ่งที่อีกฝ่ายจะทำ “หัวหน้า คุณไปไม่ได้นะ! จำสิ่งที่ร่องหัวหน้าเงินพูดเป็นครั้งสุดท้ายไม่ได้หรือคะ อีกไม่นานกำลังเสริมก็จะมาแล้ว!”

“กว่ากำลังเสริมจะมา แม้แต่ศพของทุกคนก็อาจจะหาไม่เจอด้วยซ้ำ”

น้ำเสียงของโจววี้ยังคงเย็นชาเช่นเดิม รวากับสิ่งที่เผชิญอยู่ตรงหน้าคือท่ากระสุนในสมรภูมिरบที่พวกเขาเคยผ่านมานับครั้งไม่ถ้วน แต่ทุกคนต่างรู้ดีว่ามันไม่มีทางง่ายตายเหมือนอย่างนั้น

“หัวหน้า...” เหมยซีรู้ดีว่าเมื่อใดก็ตามที่โจววี้ตัดสินใจแล้ว ไม่ว่าใครก็ห้ามเขาไม่ได้

“ฉันแค่จะไปดูเพื่อหาทางออกให้คนของเราที่เท่านั้น”

เมื่อโจววี้กล่าวจบ เขาก็เดินตรงไปยังสถาบันวิจัยอย่างรวดเร็ว

สำหรับโจววี้ สิ่งที่กำลังไปทั้งหมดไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับคามอยากรู้ อยากเห็นทั้งสิ้น แต่มันคือความรับผิดชอบ เขาต้องรู้ให้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเพื่อนร่วมทีมที่ฝ่าฟันอันตรายมาด้วยกัน ถ้าพวกเขาถูกฆ่าตายหมดในฐานะผู้บัญชาการของปฏิบัติการพิเศษนี้ โจววี้คงปล่อยให้ตัวเองมีชีวิตอยู่โดยที่ไม่รู้อะไรเลยไม่ได้

ลักษณะภายนอกของตัวสถาบันเป็นอาคารโลหะ ส่องแสงสะท้อนภายใต้แสงจันทร์เย็นยะเยือก รอบด้านไม่มีสิ่งปลูกสร้างใด ๆ นอกจากพื้นดินที่เต็มไปด้วยกวาดทรายแล้วก็ไม่อาจมองเห็นสิ่งใดได้อีกราวกับเป็นเกาะกลางทะเล

ตามข้อมูลจากพิมพ์เขียว ตัวอาคารเป็นลานหกเหลี่ยมที่มีรูปแบบคล้าย ๆ กับอาคารเพนตากอน² นิดหน่อย

² ที่ทำการของกระทรวงกลาโหมสหรัฐอเมริกา เป็นอาคารรูปห้าเหลี่ยม ตั้งอยู่ที่แคนดีอาร์ลิงตัน รัฐเวอร์จิเนีย นับเป็นสัญลักษณ์ทางการทหารของสหรัฐอเมริกา

ระบบรักษาความปลอดภัยของที่นี่มีความละเอียดซับซ้อนและแม่นยำสูงมาก เพื่อป้องกันความลับของงานวิจัยที่อาจรั่วไหล ไม่ว่าจะป็นข้อมูล ความสูง จังหวะการก้าวเดิน และเสียงของนักวิจัยทั้งหมดล้วนถูกบันทึกเอาไว้ในระบบ โดยนักวิจัยแต่ละคนจะมีสิทธิ์เข้าไปได้แค่เฉพาะพื้นที่ที่ตนเองเกี่ยวข้องเท่านั้น ส่วนไหนที่อยู่นอกเหนือจากงานวิจัยที่ตนรับผิดชอบจะถูกล็อกไว้และมีการแจ้งเตือน

เพื่ออำนวยความสะดวกในการเข้าไปช่วยเหลือตัวประกันของหน่วยสวาท เจ้าหน้าที่ที่ดูแลระบบของจิวี่ลี้กรุปได้เปิดทางเชื่อมของสถาบันวิจัยจากระยะไกลเอาไว้ให้เรียบร้อยแล้ว

โจวอวี่เดินถือปืนมาถึงประตูทางเข้า ลิ่งที่อยู่เบื้องหน้าเขาคือทางเดินสว่างไสวปราศจากเงาคน

ภาพที่เห็นคล้ายกับฉากในหนัง *Resident Evil* อยู่ไม่น้อย ไม่น่ว่าถ้าก้าวเท้าเข้าไปอีกสักสองก้าวอาจมีฝูงซอมบี้โผล่ออกมารุมทั้ง หรือไม่ก็อาจเจอเลเซอร์อินฟราเรดที่พร้อมจะตัดเนื้อของผู้บุกรุกเป็นชิ้น ๆ ก็ได้

ทว่าตอนนี้สิ่งที่โจวอวี่ต้องการมีเพียงค้นหาคนของตัวเองให้พบโดยเร็วที่สุด

เขาระงับปืนในมือแน่น แผ่นหลังเหยียดตรงก่อนจะเคลื่อนตัวเข้าไปข้างในอย่างรวดเร็วด้วยฝีเท้าที่มั่นคงและเงียบกริบ

เสียงของเหมยซีดังออกมาจากอุปกรณ์สื่อสารที่เสียบอยู่ในหู “หัวหน้าคะ มีคำสั่งมาจากเบื้องบน บอกให้พวกเราถอนกำลังเดี๋ยวนี้! ยุติภารกิจ!”

โจวอวี่แค้นเสียงตอบกลับอย่างเย็นชา “คนของเราไม่เหลือรอดแล้วด้วยซ้ำ ยังต้องถอนกำลังอะไรอีก”

เขารู้ว่าเขาควรเชื่อฟังคำสั่งและหันหลังกลับไปก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินแก้ แต่เขาก็รู้ดีเช่นกันว่าทันทีที่กลับออกไป ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นที่นี่จะกลายเป็นความลับที่ไม่อาจแพร่งพราย เขาจะไม่มันได้บอกลาเพื่อนร่วมทีมเป็นครั้งสุดท้าย รวมถึงไม่มันได้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาตลอดกาล

แทนที่จะใช้เวลาทั้งชีวิตไปกับการคาดเดาและเศร้าเสียใจ ผู้รู้คำตอบตอนนี้ยังจะดีเสียกว่า

โจวอวีเดินไปสู่อุโมงค์เชื่อมอย่างไม่ลังเลก่อนจะเลี้ยวไปทางซ้าย

ด้านหน้าคือประตูสองชั้นที่บัดนี้ถูกเปิดออกทั้งสองบาน

โจวอวีก้าวไปข้างหน้าอย่างสงบ ประสาทสัมผัสต่างๆ มีความเฉียบคมขึ้น เขาเงี่ยหูฟังเสียงรอบด้านอย่างระมัดระวัง ทว่ากลับไม่มีเสียงอะไรเลย นอกจากเสียงลมหายใจของตัวเอง

นักวิจัยเหล่านั้นอยู่ที่ไหน

ลูกทีมของเขาอยู่ที่ไหน

ความเงียบบงนี้ทำให้โจวอวีรู้สึกถึงความผิดปกติ

ในที่สุดเขาก็ไปหยุดอยู่ตรงหน้าทางเชื่อม สายตากวาดไปเห็นร่างหนึ่งนอนคว่ำอยู่บนพื้น ร่างนั้นน่าจะเป็นร่างของนักวิจัยคนหนึ่งเพราะอีกฝ่ายสวมชุดคลุมสีขาว ใต้ร่างเต็มไปด้วยแอ่งเลือดที่เจิ่งนอง ชุดคลุมตัวยาวถูกขโมมจนกลายเป็นสีแดงฉานดูน่าสยดสยอง

รอยเลือดสดาดกระเซ็นไปทั่วบริเวณราวกับมีบางสิ่งเรียกเลือดออกจากร่างของนักวิจัยคนนั้นด้วยความเร็วเกินพิภักตมมนุษย์ ทว่าโจวอวีไม่พบอะไรอยู่แถวนี้เลยสักอย่าง ไม่ว่าจะเป็ใครหรืออะไรก็ตามที่ฆ่านักวิจัยคนนั้น เขาหรือมันก็ได้ไม่ได้อยู่ที่นี่แล้ว

โจวอวีค่อยๆ ย่อตัวลงขณะที่ประสาทสัมผัสยังคงตื่นตัวอยู่เสมอ เขาใช้มือซ้ายแตะลงที่คอของอีกฝ่าย พบว่าชีพจรหยุดเต้นไปแล้วรวมถึงอุณหภูมิร่างกายที่เย็นเฉียบ

โจวอวียกมือขึ้นอีกฝ่ายขึ้นเล็กน้อยเพื่อตรวจสอบว่าคนที่ตายเป็นนักวิจัยที่เสียชีวิตหรือตัวประกัน ทว่าภาพที่ปรากฏสู่สายตากลับทำให้กล้ำมเนื้อทุกส่วนของเขาเครียดเหม็งขึ้นมาฉับพลัน

กรามของศพแหงนหายไปราวกับถูกสัตว์ร้ายฉีกกระชาก ตั้งแต่กระดูกหน้าอกโล่งไปมีแต่ความว่างเปล่า แม้แต่อวัยวะภายในก็ไม่มีเหลือคิ้วของโจวอวีขมวดเข้าหากัน ในใจสับสนคำหนึ่งว่า ‘แม่งเฮ้ย!’

จวีลี้กรุปจะต้องโกหกอย่างไม่ต้องสงสัย ไม่มีทางที่โจวอวีจะเชื่อว่า

งานวิจัยที่พวกเขาทำเป็นแค่ชีวเภสัชศาสตร์!

บางทีอาการทางจิตของนักวิจัยคนนั้นก็อาจจะเป็นเรื่องที่กู่ขึ้นมาด้วยซ้ำ!

โจวอวี่ปรับลมหายใจของตัวเอง เดินมุ่งไปข้างหน้าต่อ

ทว่าเพียงแค่ผ่านประตูสองชั้นอีกบานเข้าไป สิ่งที่น่าประหลาดอยู่ตรงหน้ากลับเป็นสิ่งที่เกินกว่าเขาจะทำความเข้าใจได้

ทั่วทั้งบริเวณเปราะอะเบื่อนไปด้วยคราบเลือด เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของสถาบันวิจัยคนหนึ่งนั่งพิงกำแพงในสภาพดวงตาทั้งสองข้างเบิกโพลง ขาอ่อนล้าแหงนหายไป และมีอะไรบางอย่างกระแทกเข้าที่สมองของเขา โจวอวี่ไม่จำเป็นต้องตรวจสอบก็รู้ได้ว่าหลังศีรษะของชายคนนั้นจะต้องแหลกละเอียดเป็นแน่

ด้านหน้าของเขายังมีนักวิจัยในชุดคลุมสีขาวอีกสองคนนอนคว่ำอยู่บนพื้น หนึ่งในนั้นมีท่าทางบิดงอผิดปกติ คล้ายกับเอาถูกหักเป็นสองท่อน

พื้นที่โดยรอบราวกับตกอยู่ภายใต้รัศมีของปีศาจแห่งขุมนรกก็ไม่ปาน ไร้สัญญาณชีวิตใดๆ เพียงแค่หลังตาก็คล้ายจะได้ยินเสียงของเลือดที่ไหลนอง

เวลานี้โจวอวี่มั่นใจแล้วว่าสิ่งที่ลงมือเช่นฆ่าเหล่านักวิจัยจะต้องไม่ใช่มนุษย์อย่างแน่นอน!

ในเวลาเดียวกันนั้น เสียงของเหมยซีก็ดังลั่นออกมาจากหูฟัง “หัวหน้า! คุณต้องรีบกลับมาเดี๋ยวนี้! เบื้องบนบอกมาว่างานนี้เกินความสามารถของเรา! ขอรับรองค่ะหัวหน้า! ถ้าคุณเป็นอะไรขึ้นมาอีกคน พวกเราจะทำยังไง!”

เหมยซีพูดด้วยน้ำเสียงสิ้นเครื่อง เธอพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ร้องไห้ออกมา

“เสี่ยวเหมย ถ้าฉันกลับไปไม่ได้ เธอจะต้องทำเหมือนเรื่องนี้ไม่เคยเกิดขึ้น”

เจ้าหน้าที่ประสานงานทั้งสามคน หนึ่งในนั้นก็คือเหมยซี ต่างนั่งเงยมือที่วางอยู่กำแน่น คนนอกอาจจะไม่เข้าใจถึงความมุ่งมั่นของโจวอวี่

เผือกฤทธิ์ต่างโลก เล่ม 1

แต่พวกเขาเข้าใจ

“พวกเราจะไม่ไปไหนทั้งนั้น จะรอหัวหน้ำอยู่ที่นี้ละ” เหมยซีตอบ

“ขอบคุณ”

โจวอวี้ออดหูฟังของตัวเองออก ก่อนจะปิดการเชื่อมต่อไป

ตัวอย่าง

บทที่ 2

เวลานี้ เขาไม่มีอะไรที่ต้องกังวลอีกแล้ว

โจวอวีเดินหน้าต่อ ตามข้อมูลที่ได้รับมา ข้างหน้าจะเป็นแผนกวิจัย และเพาะเลี้ยงสเต็มเซลล์

ภายในแผนกและทะเล เครื่องมือและอุปกรณ์ถูกทำลายเกือบหมด สภาพของมันราวกับโดนรถถังบดขยี้ทุกอย่างไว้อย่างนั้น

โจวอวีสืบทิ้งเข้าไปข้างหน้าเล็กน้อย ปลายเท้าเหยียบโดนเศษแก้วของหลอดทดลองจนเกิดเสียงแผ่วเบาท่ามกลางบรรยากาศอันเงียบสงัด เสียงที่ตั้งขึ้นช่างชวนสั่นประสาท ประหนึ่งว่ามันจะปลุกอันตรายที่ซุกซ่อนอยู่ให้ย่างกรายเข้ามาได้ทุกขณะจิต แต่ถึงอย่างนั้นโจวอวีก็ยังคงสงบเยือกเย็น

บนพื้นคือร่างไร้วิญญาณของนักวิจัยหลายคนอยู่ในสภาพการตายอย่างอนาถ ถ้าพิจารณาจากความแข็งแรงของศพ โจวอวีสันนิษฐานว่าพวกเขา น่าจะตายก่อนที่ตัวเองจะได้รับภารกิจเสียอีก

โจวอวีเงยหน้าขึ้นเห็นกล้องวงจรปิดตรงมุมเพดาน ด้วยความสามารถในการตรวจสอบระยะไกลของจิวี่ลี้กรู๊ป พวกเขาต้องรู้แน่ๆว่าเกิดอะไรขึ้นที่นี่ แต่พวกนั้นก็ยิ่งสร้างเรื่องโกหกเรียกร้องให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มาช่วยเหลือตัวประกัน ทำให้หน่วยของโจวอวีต้องมาเป็นเครื่องสังเวย

จำนวนศพที่โจวอวีนับได้ตรงกับจำนวนของนักวิจัยแผนกวิจัยและเพาะเลี้ยงสเต็มเซลล์ที่ทำงานอยู่ในขณะนั้น

หน้าจอคอมพิวเตอร์แตกกร้าว ตัวซีพียูพังและไม่มีชิ้นดี โจวอวีจึงตรวจสอบไม่ได้ว่าพวกเขา กำลังทำงานวิจัยอะไรอยู่กันแน่

เขาเคลื่อนตัวไปยังประตูอีกบานของแผนกวิจัยและเพาะเลี้ยง สเต็มเซลล์ที่ถูกปิดไว้

โจวอวีเบี่ยงตัวไปด้านข้าง ใช้นิ้วดันประตูให้เปิดออก เลี้ยววินาทีนั้น หูพลุ่ลั่นได้ยินเสียงเหมือนอะไรบางอย่างที่ฟังประตูอยู่ลึ้มกระทกพื้น ดังโครม

ยามที่ใบหน้าครึ่งซีกปรากฏขึ้นที่รอยแยกระหว่างประตู โจวอวีก็พบว่า ร่างนั้นคือจ้าวเฉิง สมาชิกในทีมที่อายุน้อยที่สุด ปากของเขาอ้าออกเล็กน้อย ดวงตาทั้งสองข้างเบิกกว้างราวกับได้เห็นสิ่งที่ไม่น่าเชื่อก่อนตาย ณ ช่วงเวลานั้น หัวใจของโจวอวีปล้นเต้นรัว เขาย่อตัวลงและตะแคงมองที่คอของจ้าวเฉิง...
ไร้สัญญาณชีพ

โจวอวีหลับตาลงอย่างยากลำบาก เพราะไม่รู้ว่ามีอีกฟากหนึ่งของประตู มีอะไรอยู่ เขาจึงจำเป็นต้องเคลื่อนย้ายร่างของจ้าวเฉิงอย่างระมัดระวัง จากนั้น จึงผลักประตูให้เปิดออก

ที่ด้านหลังประตูยังคงเป็นทางเชื่อมเลนเดียว ตามข้อมูลที่ได้รับมา ถ้าโจวอวีจำไม่ผิด เส้นทางนี้จะเชื่อมไปยังศูนย์กลางของสถาบันวิจัย ซึ่งเป็นสถานที่ที่เอาไว้เพาะเลี้ยงสัตว์สำหรับการวิจัยทางชีววิทยา

โจวอวีใช้มือปิดตาของจ้าวเฉิงลง เขาสังเกตเห็นว่าร่างกายของจ้าวเฉิง มีแผลคล้ายถูกแทงหลายจุดตั้งแต่คอลงมา เลือดไหลอาบราวกับสายน้ำ โจวอวีนึกไม่ออกจริงๆ ว่าอะไรที่สามารถทำให้คนคนหนึ่งเกิดบาดแผลฉกรรจ์ เช่นนี้ได้ บนผนังทางเชื่อมปรากฏร่องรอยของกระสุนปืนเต็มไปหมด ปลอกกระสุนก็หล่นอยู่เกลื่อนกลาด โจวอวีหยิบปืนของจ้าวเฉิงขึ้นมาพินิจดู พบว่าด้านในว่างเปล่า ไม่มีกระสุนเหลืออยู่แม้แต่นัดเดียว

มือของจ้าวเฉิงยังคงแข็งค้างอยู่ในท่าดึงมิดลั่นออกจากเขาเพื่อ ป้องกันตัว...แต่กับคู่ต่อสู้ที่อำมหิตเช่นนี้ มิดลั่นจะไปทำอะไรมันได้

เมื่อเห็นสภาพการตายที่น่าเศร้าของจ้าวเฉิง โจวอวีก็สามารถ ยืนยันได้ว่าตอนนี้สมาชิกในทีมของเขาคงยากที่จะมีชีวิตรอด รวมไปถึง

รองหัวหน้าหน่วยเงินชงด้วย

ไหน ๆ ก็มาถึงขั้นนี้แล้ว ต่อให้หนทางข้างหน้าเป็นขุมนรก โจวอวี๋ก็จะฝ่าไปเจอกับเจ้าสิ่งนั้นให้ได้

เขายกปืนขึ้นพร้อมกับก้าวไปข้างหน้าต่อ ช่วงขาของเขาก้าวยาวมากขึ้นกว่าเดิม ความระแວดระวังถูกลดระดับลงเล็กน้อย แต่สิ่งที่เพิ่มขึ้นมาคือความต้องการที่จะเผชิญหน้ากับสิ่งที่ไม่รู้จักพรรค์นั้น

เขาหยุดยืนอยู่หน้าประตูศูนย์เพาะเลี้ยง ก่อนจะดันประตูเลื่อนออกไปด้านข้าง

ช่วงเวลาที่หัวใจบีบรัด เขาคิดว่าจะมีอะไรโผล่พรวดออกมา ทว่าทุกอย่างกลับเงียบสงัด

อารมณ์ความรู้สึกของโจวอวี๋จึงค่อย ๆ สงบลง เดิมทีเขาคิดว่าตัวเองจะตื่นตระหนกและหวาดกลัว เพราะเขามีโอกาสที่จะกลายเป็นซากชิ้นเนื้อน่าอนาถเช่นเดียวกับจ้าวเจิงถึงเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ แต่ความตายนั้นก็ยังไม่มาเยือน หากเป็นเมื่อไม่กี่วินาทีที่ผ่านมา โจวอวี๋คงรู้สึกถึงความเจ็บเขียบเช่นนี้ช่วงทรมานเหลือแสน ทว่าตอนนี้...มันเปรียบเสมือนประตูชีวิตอีกบานของเขา

เขาเดินเข้าไปข้างในโดยคิดว่าจะได้เห็นสัตว์ต่าง ๆ ถูกเพาะเลี้ยงอยู่ในกรง ทว่าเขาคิดผิด

พื้นที่ทั้งหมดคือเรือนกระจกขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยพืชหลากหลายชนิดที่โจวอวี๋ไม่เคยเห็นมาก่อน เขาคุกเข่าลงข้างหนึ่งแล้วตั้งต้นหญ้าเหี้ย ๆ ที่อยู่ข้างเท้าขึ้นมาเพ่งดู ใบของมันเป็นรูปข้าวหลามตัดและมีลวดลายบางอย่างพาดผ่าน ราวกับมันรับรู้ได้ถึงอุณหภูมิอากาศเปลี่ยนของโจวอวี๋ ต้นหญ้าที่ถูกดึงขึ้นมาปล้นกระจัดกระจายกลายเป็นผุยผงเหมือนกับขี้เถ้า

โจวอวี๋ยังพบอีกว่าพืชที่อยู่ในเรือนกระจกแห่งนี้ล้วนเหี่ยวเฉาทุกต้นคล้ายกับว่าพวกมันตายในเวลาเดียวกัน

ทว่านอกจากพืชพวกนี้แล้ว โจวอวี๋กลับไม่พบสิ่งมีชีวิตอื่นใดที่สามารถเคลื่อนไหวได้เลย

ส่วนเรือนกระจกฝั่งตะวันตกคล้ายถูกอะไรบางอย่างกระแทกจนแตก

ใกล้ ๆ กันนั้นเขาพบว่าสิ่งที่สวมชุดเกราะของหน่วยสวาทสองคนนอนกองอยู่บนพื้น

โจวอวี้ก้าวเข้าไปอย่างรวดเร็ว แม้จะเตรียมใจไว้แล้ว แต่เขาก็ยังต้องสูดลมหายใจเข้าลึกๆ อยู่ดี

พวกเขาใช้กระสุนจนเกือบหมดแม้ หากเทียบกับจ้าวเฉิงแล้วสองคนนี้มีประสิทธิภาพการต่อสู้ที่โหดกว่า แถมยังฝึกฝนอยู่ในหน่วยมานานหลายปี

คำนวณจากเวลาที่พวกเขาขาดการติดต่อจากศูนย์บัญชาการ พวกเขา น่าจะเสียชีวิตภายในเวลาไม่กี่วินาที

โจวอวี้เงยหน้าขึ้นมองเรือนกระจกที่แตกเป็นรูโหว่ ไม่ว่าจะอะไรก็ตามที่ฆ่าพวกเขา มันน่าจะผ่านหน้าผ่านรอยแตกนี้ไปแล้ว

โจวอวี้กระชับปืนในมือแน่น กัดฟันกรอด ตอนนี่สิ่งที่เขาต้องการมีเพียงฆ่าไอ้บ้านั้นเท่านั้น!

เขาก้าวข้ามรอยแตกอย่างแห้วแน่ เส้นทางข้างหน้าไร้แสงไฟส่องสว่าง หากยังก้าวต่อไปสิ่งที่รอเขาอยู่ก็มีเพียงรัตติกาลอันมืดมิด

เขารู้ดีว่าในความมืดนั้นจะต้องมีเจ้านั้นอยู่ด้วยแน่

อีกอย่างเงินขงเฟิงจะขาดการติดต่อไปได้ไม่นาน บางที่เขาอาจจะหาอีกฝ่ายเจอในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ได้!

โจวอวี้เคลื่อนไหวตัวเข้าไปในความมืดอย่างรวดเร็ว แม้จะดูเหมือนไม่มีหวัง แต่ประสาทสัมผัสทั่วทั้งร่างก็ถูกปลุกเร้าขึ้นทั้งหมด

ไม่ว่าจะเป็นต่อมรับกลิ่น เสียงที่ได้ยิน ความรู้สึกเวลาเหยียบลงพื้นในแต่ละย่างก้าว หรือแม้กระทั่งแรงเสียดทานที่เกิดจากการที่ร่างกายปะทะอากาศ

ตลอดเวลาที่ผ่านมาโจวอวี้มีกลางสังหรณ์และปฏิกิริยาตอบสนองที่คนธรรมดาทั่วไปไม่มี ความรู้สึกที่เฉียบคมนี้เองที่ทำให้เขารอดพ้นจากเงื้อมมือของมัจจุราชมานับครั้งไม่ถ้วน

เขาไม่สนว่ายามที่ออกตัววิ่งจะเกิดเสียงกระทบพื้นดังกังกวาน เพราะเขาต้องการจะล่อให้เจ้านั้นออกมา

จู่ๆ เขาก็ชะงักมือเท้า หูได้ยินเสียงลมหายใจแผ่วเบาจนแทบเลื่อนหาย
โจวอวี่หันหน้าไปด้านข้าง แม้จะอยู่ท่ามกลางความมืด แต่เขา
ก็สามารถแยกแยะโครงร่างของเงินชงได้รางๆ อีกฝ่ายพึงผั่งอยู่ในสภาพ
ที่ใกล้จะหมดลมหายใจเต็มที

“เงินชง!” โจวอวี่เข้าไปประชิดร่างของเพื่อนร่วมทีม ก่อนจะโดน
เงินชงใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายผลักออกอย่างไร้ริ้วแรง

“ผม...บอกว่าห้ามเข้ามาไง...ทำไมหัวหน้าถึงไม่ฟัง...”

โจวอวี่ไม่ตอบเงินชง เพราะคำตอบมันชัดเจนอยู่แล้ว กลับกัน
ถ้าตอนนั้นเปลี่ยนเป็นเงินชงที่อยู่ในรถบัญชาการ เงินชงก็จะต้องเข้ามา
ช่วยเขาอย่างไม่ลังเลแน่นอน

ที่ตรงนี้มีมืดเกินไป ทำให้โจวอวี่ไม่สามารถตรวจดูอาการบาดเจ็บของ
เงินชงได้ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ได้กลิ่นคาวเลือดจูนขึ้นจมูก

ขณะที่โจวอวี่กำลังจะประคองเงินชงขึ้นมา เขาก็พบว่าแขนทั้งสองข้างของอีกฝ่ายตัวนุกุดไปเสียแล้ว

“มัน...มาแล้ว...”

นั่นคือคำพูดสุดท้ายที่เงินชงพูดกับโจวอวี่

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

เสียงคืบคลานของอะไรบางอย่างดังมาจากข้างหลังโจวอวี่ ชั่วพริบตา
ที่เปิดไฟฉายขึ้นและหมุนตัวหันกลับไป โลกของเขาก็พังครืนลงมาทันที!

มันเป็นตัวประหลาดที่มีลักษณะคล้ายมนุษย์ที่ไร้ผิวหนังห่อหุ้ม
กล้ามเนื้อ คลานสี่ขา สัญชาติญาณบอกโจวอวี่ว่าเจ้าสิ่งนี้จะต้องมีพลังกำลัง
มหาศาล

สิ่งมีชีวิตโดยทั่วไปหากโดนแสงสว่างจ้าสาดใส่ย่อมต้องหลบเลี่ยง
ตามสัญชาติญาณ ทว่าเจ้าสัตว์ประหลาดนี้ไม่มีดวงตา!

หรือไม่มันก็ต้องมีประสาทรับเสียงที่ดีมาก ไม่อย่างนั้นเจ้าหน้าที่พิเศษ
ที่ผ่านการฝึกมาโดยเฉพาะจะมาตายอย่างอนาถทั้งหมดแบบนี้ได้อย่างไร

โจวอวี่กลับลมหายใจ หยุดหนึ่งทุกการเคลื่อนไหว

สัตว์ประหลาดตัวนั้นส่ายเขี้ยว น้ำลายไหลย้อยนำขยะแขยง

ทว่าโจวอวี้กลับไม่รู้สึกละไร

เขาเฝ้ามองสัตว์ประหลาดตัวนั้นอย่างระวัง ทางยาว ๆ ของมัน โบกสะบัดไปมาอย่างเอื่อยเฉื่อยอยู่กลางอากาศ บนทางนั้นมีหนามแหลมคม อยู่ประปราย ถ้าโจวอวี้เดาไม่ผิด จ้าวเจิงคงจะถูกทางนี้เสียบทะลุร่าง จนถึงแก่ความตาย ปืนของจ้าวเจิงและสมาชิกคนอื่น ๆ ถูกยิงออกไป จนหมดแม็ก แต่มันกลับไม่เป็นอะไรแม้สักกระพิกเดียว แสดงว่ามันจะต้องเร็วกว่ากระสุน - หรือไม่ กระสุนก็ไม่อาจทำอะไรมันได้

เจ้ามฤตยูตัวเฒ่าค่อย ๆ ก้าวเข้ามาใกล้ทีละก้าว โจวอวี้ที่ยังไม่เข้าใจ รูปแบบพฤติกรรมของมันจึงไม่กล้าเคลื่อนไหวปุบปับ

มันขยับเข้ามาหาโจวอวี้อย่างเชื่องช้า ขณะที่มือขวาของโจวอวี้รั้งอยู่ใน ไทป์ปืนและพร้อมจะเหนี่ยวยิงได้ทุกเมื่อ ระยะห่างระหว่างเขากับมันเริ่ม สั้นลงเรื่อย ๆ โจวอวี้ยกไฟฉายที่อยู่ในมือซ้ายขึ้น โดยไม่ได้คิดจะปิด หรือวางลงแต่อย่างใด เหนือจากหน้าผากไหลลงไปตามกรอบหน้า สิ่งที่เขาต้องการคือมองสัตว์ประหลาดตัวนี้ให้ชัด ๆ!

แสงสว่างจากไฟฉายเผยให้เห็นใบหน้าของมันที่เต็มไปด้วยรอยยับย่น น่าเกลียด กล้ามเนื้อแขนขาปูดขึ้นมาเป็นลูก และหางที่แผ่รัศมีโจมตี เป็นวงกว้าง

ยามนี้ใบหน้าของมันอยู่ห่างจากโจวอวี้เพียงไม่กี่เซนติเมตร จวบจน ถึงตอนนี้เส้นประสาทของโจวอวี้ล้วนตึงเครียดจนถึงขีดสุด

สัตว์ร้ายตัวนั้นนอกจากจะไม่มีดวงตาแล้ว แม้แต่หูกับจมูกก็ไม่มี!

ถ้าอย่างนั้นมันได้ยินเสียงไหม ได้กลิ่นหรือเปล่า

โจวอวี้ครุ่นคิดอย่างสงสัย

ประจวบเหมาะกับการที่แขนเสื้อของโจวอวี้มีเศษกระจกติดอยู่ เขาจึง หยิบมันขึ้นมาและใช้นิ้วดีดออกไปด้วยความว่องไว

เศษกระจกตกลงบนพื้นที่ห่างออกไปไม่กี่กล เกิดเป็นเสียงดังก้อง ขึ้นมาอย่างชัดเจน

ทว่าสัตว์ประหลาดไม่มีการตอบสนองใดๆ ไม่แม้แต่จะเบี่ยงศีรษะ ด้วยซ้ำ

ชัดเลย...มันไม่ได้ยิน!

ถ้ามันไม่ได้ยินเสียง แล้วมันฆ่าคนตั้งหลายคนได้อย่างไร

จู่ๆ เจ้าสัตว์ร้ายพลันเคลื่อนไหวอย่างกะทันหันจนโจวอวีไม่ทันได้
ตอบสนองใด ๆ นอกจากเอี้ยวตัวหลบไปด้านข้างตามสัญชาตญาณ
กลางสังหารณ์ที่แม่นยำนี้ช่วยชีวิตโจวอวีไว้อีกครั้ง ไม่อย่างนั้นเขาคงถูก
เจ้าสัตว์ประหลาดกระแทกล้มลงไปแล้ว

ด้านหลังของเขาเกิดเสียงดังโครม

หัวใจของโจวอวีพลันบีบรัดขึ้นมาทันที

เขาค่อยๆ หันกลับไป สายตามองเห็นอุ้งเท้าของสัตว์ประหลาด
จิกจมเข้าไปในผนังพร้อมกับร่างของเงินชงที่โดนช่วงชิงลมหายใจเหือก
สุดท้ายไป

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก จนโจวอวีไม่มีแม้แต่โอกาสที่จะขัดขวาง
ไม่ให้เงินชงถูกฆ่าตายไปต่อหน้าต่อตา

โจวอวีกำหมัดแน่น เขาจะต้องฆ่ามัน

จะต้องฆ่ามันให้ได้!

“มาด้วยกัน...ว่าแกจะเร็วได้สักแค่ไหน!”

โจวอวียันตัวขึ้น ถือปืนไว้ด้วยมือข้างเดียวและออกตัววิ่งด้วยความ
ว่องไว เขาวิ่งไปพลงสาตกระสุนอย่างต่อเนื่อง สัตว์ร้ายตัวนั้นถูกยิง
ถอยร่นไปสองครั้งก่อนจะกระโจนไปยังพื้นที่ว่างอย่างรวดเร็ว ทางของมัน
สะบัดไปมาไม่หยุดคล้ายกับกำลังระบุตำแหน่งของโจวอวี

พริบตาเดียวกระสุนก็หมดลงพร้อมกับทางของสัตว์ประหลาด
ที่สะบัดมาทางศีรษะของโจวอวีพอดี เขาทิ้งตัวลงไปด้านข้างพลง
เปลี่ยนซองกระสุนอันใหม่อย่างคล่องแคล่ว ก่อนจะยันตัวขึ้นอย่าง
ปราดเปรียวเพื่อหลบทางของสัตว์ประหลาดที่หวดเร็วขึ้นมา

โจวอวีพบว่ากระสุนที่เขายิงใส่สัตว์ประหลาดไปนั้น โดนร่างกาย
ของมันขับออกมาจนหมด แม้จะสามารถเรียกบางอย่างที่คล้ายกับเลือด
ออกมาจากตัวของมันได้ ทว่าบาดแผลของมันก็ค่อยๆ สมานกลับดังเดิม
ความสามารถในการฟื้นฟูของมันสูงกว่าสิ่งมีชีวิตอื่นที่โจวอวีเคยรู้จัก

เผือกอุรึกต่างโลก เล่ม 1

โจวอวีจี้ปาก สายตาจับจ้องไปที่มันอย่างเย็นเยียบ
หากจะจัดการสัตว์ประหลาดตัวนี้มีแต่ต้องเข้าประชิดตัวมัน ดังนั้น
สิ่งแรกที่เขาจะทำคือกำจัดหางนำร่าคาญนั้นให้พ้นสายตา

ศรีออยยาบ

บทที่ 3

โจวอวี่ สังเกตเห็นว่าความเร็วในการฟื้นฟูของมันเป็นอยู่ที่ประมาณสามสิบวินาที

หมายความว่าเขามีเวลาจัดการมันแค่สามสิบวินาที!

หลังจากที่ตัดสินใจอย่างเด็ดขาด เขาก็ยกปืนขึ้นอย่างไม่คิดเสียใจที่หลัง เล็งยิงไปยังทางของสัตว์ร้ายอย่างต่อเนื่องและแม่นยำในระดับที่แทบจะยิงโดนจุดเดียวกันในทุกนัด

สัตว์ประหลาดส่งเสียงกรีดร้องออกมาอย่างเจ็บปวดราวกับจะสิ้นสະเทือนเพดานให้แตกออกเป็นเสียงๆ

ศึกระของโจวอวี่ปวดจี๊ดคล้ายกับมีอะไรบางอย่างส่งเสียงหึ่งๆ อยู่ภายในสมอง แต่เขาไม่สนใจและเคลื่อนไหวต่อไปเรื่อยๆ หลีกเลียงไม่ให้ตัวเองเข้าไปอยู่ในวิถึการโจมตีของหางแหลมนั้น พร้อมกับลั่นกระสุนปืนออกไปอย่างไม่หยุดยั้ง

กล้ำมเนื้อของสัตว์ประหลาดมีความพิเศษมาก หากเป็นสิ่งมีชีวิตธรรมดาทั่วไปคงถูกยิงจนและกลายเป็นแอ่งโคลนไปแล้ว ทว่าหางของมันกลับห้อยต่อ่งแต่อยู่อย่างนั้น ไกลจะขาด แต่ก็ไม่ยอมหลุดออกมาเสียที

กระสุนของโจวอวี่ไม่มีเหลือแล้ว

ถ้าเขาพลาดโอกาสครั้งนี้ไป มันจะไม่มีครั้งหน้าอีก!

โจวอวี่โยนปืนทิ้ง วิ่งเข้าปะทะสัตว์ประหลาดด้วยความเร็วสูงสุด

เขารู้ว่าถ้าพรวดพราดเข้าไปที่ส่วนแขนขาของมันจะต้องถูกมันตะปบแน่ และมีแนวโน้มว่าจะถูกเหยียบละเหมือนกับเงินชง

โจวอวี่จึงตัวต้วทำข้างเดียวเหยียบลงตรงส่วนท้องของสัตว์ประหลาด มันสะบัดตัวอย่างรุนแรงและคิดจะใช้หางโจมตีโจวอวี่อีกครั้ง ทว่ามันไม่อาจขยับขึ้นมาได้ ทำได้เพียงแค่ว่าแกว่งไปมาอยู่บนพื้นอย่างอ่อนแรง

โจวอวี่ทั้งตัวนั่งลงบนหลังของมันได้เพียงชั่วครู่ ก่อนจะถูกพลังอันมหาศาลของมันสลัดออก เขาจึงใช้มีดสั้นแทงลงไปทีหลังของสัตว์ประหลาดอย่างแรง

สัตว์ประหลาดงยหน้าคำรามอย่างเกรี้ยวกราด โจวอวี่ที่แทบจะถูกมันเหยียบลงมาจากหลัง ทำได้แค่ใช้สองขาหนีบตัวมันไว้อย่างเหนียวแน่น

เวลาผ่านไปแล้วสิบวินาที เขาไม่อาจเสียเวลาได้อีกต่อไป

สัตว์ประหลาดตัวนี้เหมือนจะไม่มีสมอง หรือไม่สมองของมันก็อาจจะไม่ได้เติบโตอยู่ในกะโหลกศีรษะ โจวอวี่ตั้งป็นพอกออกมาจากช่องหนึ่งตรงต้นขา เล็งไปที่คอของมันและกระหน่ำยิงอย่างบ้าคลั่ง จนกระสุนหมดลงภายในไม่กี่วินาที

สัตว์ประหลาดสะบัดโจวอวี่ทิ้งด้วยความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส กระตุกคอของมันเกือบโดนโจวอวี่ยิงทะลุ มันส่งเสียงร้องออกมาอย่างโกรธแค้น ร่างที่เคยปราดเปรี้ยวชวนเซไปมา

โจวอวี่ที่ล้มลงมาอยู่ข้างร่างเงินชงอย่างพอดิบพอดีปล้นเหยียบป็นของเงินชงขึ้นมา เล็งยิงไปที่หางของสัตว์ประหลาดซึ่งพันพู่หายไปแล้วครึ่งหนึ่งและกำลังจะงุกยกขึ้นมาอีกครั้ง!

บัดนี้รอบกายไม่เหลืออาวุธที่ใช้งานได้อีกต่อไป โจวอวี่โยนปืนที่ใช้การไม่ได้ทิ้ง ก่อนจะคว่ำหน้าเหล็กที่ถูกสัตว์ประหลาดกระแทกจนหักมาเป็นอาวุธแทน เขาพุ่งตัวไปข้างหน้าและยิงไปที่ท้องของมัน

สัตว์ประหลาดโผนทะยานเข้ามาตามแนววิถีกระสุนที่เขายิงสวนออกไปแทบจะพร้อม ๆ กัน โจวอวี่ในยามนี้เปี่ยมไปด้วยสมาธิอันแน่วแน่ เขากำแท่งเหล็กในมือแน่น ในช่วงวินาทีซึ่งเป็นชั้ตตาย เขาก็แทงแท่งเหล็กสวบเข้าไปที่ท้องของสัตว์ประหลาดอย่างแรงในตำแหน่งเดียวกับที่ลั่นกระสุนเอาไว้

โจวอวีรู้ดีว่ากล้ามเนื้อของมันเป็นหนามาก เขาจึงเค้นแรงกายทั้งหมด และทุ่มพลังชีวิตที่มีจนกล้ามเนื้อหลังแทบปริแตก

แท่งเหล็กทะลุเข้าไปในเนื้อมันสำเร็จ เป็นเวลาเดียวกับที่หางของ สัตว์ประหลาดยกขึ้นและแทงสวนเข้าที่ช่องท้องของโจวอวีด้วยความรวดเร็ว

โจวอวีควรจะต้องรู้สึกกลัวยามที่หนามแหลมบนหางของสัตว์ประหลาดชี้ขึ้นขึ้นภายในกาย อวัยวะราวกับถูกเจาะเป็นรูพรุน เขาคงตาย อย่างอนาถยิ่งกว่าจ้าวเฉิงเสียอีก

ทว่าในช่วงเวลาแห่งความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสนี้ กลับทำให้โจวอวี รู้สึกปลอดภัยไปรื่องอย่างน่าประหลาด ความตายกลายเป็นสิ่งที่ไม่สำคัญและไม่ควรค่าแก่การนึกถึง

เขามาไกลถึงขนาดนี้ ต่อให้อยากจะหนีก็สายเกินไปแล้ว เป็นไง เป็นกัน เขาจะพยายามให้เต็มที่ ทำให้สัตว์ประหลาดนี้เจ็บปวดทุกข์ทรมาน อย่างแสนสาหัส!

โจวอวีดันแท่งเหล็กเข้าไปในตัวมันอย่างบ้าคลั่ง เสมือนว่าเลือดที่ไหลทะลักอยู่ตรงช่วงท้องของตัวเองเป็นเพียงแคหยดเลือดไม่กี่หยด

เขาเกร็งไหล่ขึ้นและก้าวไปข้างหน้าทีละก้าว ปล่อยให้หางของ สัตว์ประหลาดแทงท้องตัวเองอยู่อย่างนั้นและสวนแท่งเหล็กเข้าไปอีก สัตว์ประหลาดพยายามดิ้นรนอย่างไม่ยอมจำนน อันที่จริงตัวมันสามารถใช้ ความเร็วหลบหลีกออกไปได้ แต่ท่าทางของมันคล้ายจะไม่กล้าขยับบุ่มบ่าม ทำเพียงถอยร่นเพื่อวันระยะห่างพร้อมกับหดหางกลับคืนไปเท่านั้น เลือดของโจวอวีพลันไหลทะลักออกมาราวกับน้ำตก ในช่วงเวลานั้นเขารู้ได้ทันทีว่า จุดที่เขาเพิ่งแทงลงไปจะต้องเป็นจุดสำคัญของสัตว์ประหลาดอย่างแน่นอน ต่อให้เขาต้องตาย เขาก็จะแทงทะลุร่างมันให้มิดด้าม!

“อ้อก...” เสียงร้องคำรามของโจวอวีที่ดังขึ้นติด ๆ กัน ทำให้ สัตว์ประหลาดรีบถอยร่นออกมาให้พ้นจากระยะการโจมตีของเขา โจวอวี ออกแรงวิ่งอย่างสุดกำลัง ใช้เท้าขวาระเบิดตบไปที่ปลายแท่งเหล็กอย่างแรง จนแท่งเหล็กแทงลึกผ่านชั้นกล้ามเนื้อเข้าไปถึงอะไรบางอย่างที่มีความ อ่อนนุ่ม หูของเขาได้ยินเสียงดังสวบ ของเหลวที่มีลักษณะคล้ายกับ

ไซสมองไหลออกมาตามบาดแผลของสัตว์ประหลาดดูน่าสะอิดสะเอียน

ร่างของมันโง่งนงไปมาอย่างเสียมสมดุลพร้อมกับใจอวี่ที่หมดแรง ล้มพุงลงกับพื้น เลือดไหลอาบอยู่ใต้ร่าง เขามองไปที่สัตว์ประหลาดตรงหน้า ด้วยสายตาเย็นเยียบจนกระทั่งมันล้มลงและนิ่งสนิท

ใจอวี่จึงค่อย ๆ หลับตาลง

เขารู้ว่าตัวเองกำลังจะตายเพราะเสียเลือดมาก...ยามที่สติใกล้จะแตกดับ ใจอวี่คล้ายได้ยินเสียงเฮลิคอปเตอร์

ภายในหูมีเสียงเครื่องมืองดังขึ้นเป็นจังหวะและเสียงแว่วคล้าย มีใครบางคนกำลังพูดอยู่

“อัตรการเดินหัวใจปกติ”

“ชีพจรปกติ”

“บาดแผลสมานตัวดี ไม่มีสัญญาณของการติดเชื้อ คาดว่าเขาน่าจะฟื้นตัวอย่างสมบูรณ์ได้ภายในสองเดือนครับ”

คือของใจอวี่ขมวดเข้าหากัน นั่นใช่เสียงของหมอหรือเปล่า

“ดี รอจนกว่าเขาจะฟื้น ผมมีเรื่องต้องคุยกับเขา”

เสียงนี้ฟังดูนุ่มนวล ทว่าแฝงไปด้วยความเฉยชาต่อทุกสิ่ง

ใจอวี่ค่อย ๆ ลืมตาขึ้น สิ่งที่เขาเห็นคือเพดานที่ส่องแสงระยิบระยับ แสงสว่างรอบตัวทำให้ใจอวี่รู้สึกตาพร่าจนต้องหรีตาลงอย่างช่วยไม่ได้

ที่นี่คือห้องคนไข้ รอบด้านมีเครื่องมือต่าง ๆ และหมอที่อยู่ใกล้คลุ่มสี่ขาสองคนกำลังยืนพูดคุยกะไรบางอย่างอยู่ที่อีกด้านหนึ่งของเตียง

ไม่ไกลนักคือร่างของชายวัยกลางคนในชุดสูทสีดำ ดวงตาที่อยู่หลังเลนส์แว่นไรกรอบสังเกตเห็นว่าใจอวี่ได้สติแล้ว รอยยิ้มจึงค่อย ๆ ฟูตขึ้นบนริมฝีปาก เขาเดินมาที่ข้างตัวใจอวี่อย่างไม่รีบร้อน มือข้างหนึ่งกดลงที่หมอนและโน้มตัวลงมา “สวัสดี ผู้บังคับการใจ”

ใจอวี่มองเข้าไปในดวงตาสีอำพันของอีกฝ่าย

“ที่นี่คือที่ไหน” ใจอวี่ถาม

เสียงของเขาค่อนข้างแหบและรู้สึกปวดหน่วงตรงช่วงท้อง รอยแผล

ที่ถูกสัตว์ประหลาดแทงดูเหมือนจะได้รับการรักษาแล้ว เพียงแต่โจวอวี๋นึกสงสัยว่าโรงพยาบาลไหนกันที่มีมาตรฐานสูงเช่นนี้ อวัยวะภายในของเขานึกขาดตั้งหลายแห่ง แถมยังเสียเลือดอีกเป็นลิตร แต่ตอนนี้เขากลับยังมีชีวิตอยู่และดูเหมือนจะอยู่ในสภาพดีด้วย

“คุณคิดว่าที่นี่คือที่ไหนล่ะ” อีกฝ่ายยกยิ้มเล็กน้อย

หมอทั้งสองท่านหันมาคล้ายจะต้องการตรวจร่างกายของโจวอวี๋

ช่วงเวลานั้นโจวอวี๋ปลิ้นลุกขึ้นนั่งกลางใช้มือข้างเดียวคว้าคอกชายที่อยู่ด้านข้างกดล็อกเข้าหาตัว ในท่าที่สามารถหักคออีกฝ่ายได้ทุกเมื่อ

“ที่นี่คือจิวี่ลี้กู่รูปสินะ!” โจวอวี๋กัดฟันกรอดพูดออกมาเสียงต่ำ

คนในชุดขาวทั้งสองคนไม่ใช่หมอ พวกเขามีบัตรประจำตัวแบบเดียวกับนักวิจัยติดอยู่ที่เอว

“ผู้บังคับการโจว! คุณอย่าเพิ่งทำอะไรวู่วาม! พวกเราเป็นคนไปช่วยคุณออกมา!”

สีหน้าของนักวิจัยทั้งสองดูเคร่งเครียดจนเกินพอดี ท่าทางคนที่ถูกเขาล็อกคอไว้จะเป็นคนสำคัญในจิวี่ลี้กู่รูป

“พวกคุณช่วยผมไว้ฉันทขอ เท่าที่รู้พวกคุณทุกคนล้วนเป็นนักวิจัยหัวกะทิในแต่ละสาขา แล้วทำไมตรรกะเหตุผลของพวกคุณถึงได้หายไปทั้งหมด” โจวอวี๋ยกมุมปากขึ้นอย่างเยิ่นชา “ใครกันแน่ที่เป็นคนเลี้ยงสัตว์ประหลาดตัวนั้น ใครกันแน่ที่เป็นคนโกหกแล้วส่งทีมของผมไปทำภารกิจช่วยเหลือตัวประกัน” นักวิจัยที่เสียสติคนนั้นอยู่ไหน ตอนที่พวกเราเข้าไปในสถาบันวิจัยก็ไม่มีใครรอดชีวิตแล้วใช่ไหม พวกผมมันก็แค่หมกตัวหนึ่งที่ถูกส่งไปฆ่าสัตว์ประหลาดตัวนั้นให้พวกคุณไร้เปล่า”

ชายที่ถูกโจวอวี๋ล็อกตัวไว้หัวเราะออกมาเบาๆ

“โจวอวี๋ คุณน่าสนใจจริงๆ”

“คุณคิดว่าคนที่จะหักคอคุณเมื่อไรก็ได้ น่าสนใจจริงๆหรือ” โจวอวี๋เลิกคิ้ว

“เปล่า ผมหมายถึงคนที่ฆ่าสัตว์ประหลาดตัวนั้นได้ต่างหากที่น่าสนใจ ตอนที่เราพบคุณ คุณเสียเลือดไปมาก ถ้าเข้าไปอีกก้าวเดียวคุณคงได้ไป

เผ่ายมบาลแล้ว ทีมแพทย์ที่จิวี่ลี้กรู๊ปส่งมาถ่ายเลือดให้คุณมาตลอดทาง พวกเขารู้ว่าคุณทนพิษบาดแผลไปจนถึงโรงพยาบาลไม่ไหวแน่ จึงทำการผ่าตัดคุณบนเฮลิคอปเตอร์ทันที สิ่งที่ผมว่ามานี้แสดงให้เห็นว่าพวกเราอยากให้คุณมีชีวิตรอดจริงๆ ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ผมว่าเรามาคุยกันดีกว่าดีกว่าไหม แล้วผมจะตอบทุกคำถามที่คุณอยากรู้”

โจวอวี่หลูบตาลงมองชายคนนั้นแวบหนึ่ง

ถึงอย่างไรเขาก็ไม่มีอะไรจะเสียแล้ว โจวอวี่จึงคลายมือออก

อีกฝ่ายยึดตัวขึ้นตรง จัดคอเสื้อตัวเองให้เข้าที่ ขณะที่นักวิจัยอีกสองคนพนมทวยใจออกมา

“สวัสดิ์โจวอวี่ ผมชื่อซ่งจื่อ หัวหน้าผู้รับผิดชอบโครงการ ‘แหวนแห่งนี้เบอลุงเงิน’ ของจิวี่ลี้กรู๊ป”

“แหวนแห่งนี้เบอลุงเงิน” ชื่อนี้ทำให้หัวใจของโจวอวี่กระตุก

“ผมได้ยินมาว่าจิวี่ลี้กรู๊ปปรับแก้พวกสุดยอดหวักะทีในหมู่หวักะทีด้วยกันเองนี้ ไม่ทราบว่าคุณซ่งจื่อจบจากมหาวิทยาลัยชั้นนำระดับโลกด้วยปริญญาเอกสาขาไหนล่ะ” โจวอวี่ว่าเป็นเชิงเหน็บแนม

ที่ผ่านมาเขาไม่เคยมีความรู้สึกดี ๆ กับพวกผู้มีอำนาจมีอิทธิพลเลยสักคน และสำหรับซ่งจื่อ เจ้าคนเสแสร้งนี้เขายังไม่มีความรู้สึกดี ๆ เข้าไปใหญ่

ซ่งจื่อยกยิ้มอย่างไม่ถือสา “เรื่องพวกนั้นสำคัญด้วยเหรอ ที่ผมบอกชื่อของผมให้คุณรู้จักก็เพื่อให้คุณเรียกผมได้สะดวกเวลาเราคุยกันเฉย ๆ ก่อนอื่นผมมีเรื่องที่จะต้องชี้แจงให้คุณฟัง จากข้อมูลที่คุณได้รับมา เรื่องที่นักวิจัยคนหนึ่งคลุ้มคลั่งและจับตัวนักวิจัยคนอื่นเป็นตัวประกัน เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงและเราไม่ได้สร้างเรื่องโกหกอะไร”

โจวอวี่นิ่งเงียบไม่เอ่ยคำ เพียงแค่สบตากับซ่งจื่อ รอให้เขาพูดต่อ

“เขาเจรจาต่อรองกับจิวี่ลี้กรู๊ป เรียกร้องให้ยุติโครงการแหวนแห่งนี้เบอลุงเงินหลังถูกผู้บริหารของจิวี่ลี้กรู๊ปปฏิเสธ เขาก็ปล่อยสัตว์ประหลาดออกมา ผลสุดท้ายเหตุการณ์ก็กลายเป็นอย่างที่คุณเห็น แต่ว่าตอนที่พวกคุณได้รับการกิจ เรื่องที่ภายในสถาบันไม่มีใครรอดชีวิตอยู่แล้ว

นั่นก็เป็นความจริงอีกเหมือนกัน สัตว์ประหลาดที่อยู่ในสถาบันตัวนั้น เดิมทีพวกเราจิวลี่ก็ตั้งใจจะส่งทีมที่มีประสบการณ์มากกว่าไปจัดการ แต่ผู้บังคับบัญชาของพวกคุณก็โดนกดดันมาจากเบื้องบนอีกที่เช่นกัน พวกเขาคาดหวังว่าสัตว์ประหลาดนั้นจะถูกกำจัดโดยเร็วที่สุด จึงส่งทีมของคุณเข้าไปโดยที่ไม่บอกเป้าหมายที่แท้จริง เพราะแหวนแห่งนี้เบอลุงเงิน ถือเป็นความลับสุดยอดที่ไม่อาจแพร่งพรายให้คนนอกรู้ได้”

ดวงตาของซ่งจื่อเรียบนิ่ง โจวอวี่มองไม่เห็นการสั่นไหวภายในดวงตาของอีกฝ่ายเลยแม้แต่นิดเดียว ซึ่งนั่นหมายความว่า

สิ่งที่อีกฝ่ายพูดเป็นความจริง

ศิวอิชาน

บทที่ 4

“สัตว์ประหลาด” นั้นมันเป็นตัวอะไร กระสุนธรมดาฆ่ามันไม่ได้ด้วยซ้ำ! แถมพลังในการฟื้นฟูของมันอย่างกับอยู่ในหนังไซไฟ! ผมต้องการคำอธิบายจากคุณ คุณซ่ง! จิวี่ลี้กรู๊ปกำลังล่าเส้นแล้วสร้างสิ่งมีชีวิตสายพันธุ์ใหม่ขึ้นมาใช่ไหม ไหนจะโครงการแหวนแห่งนี้เบอลุงเงิน นั่นอีก มันคืออะไรกันแน่”

ซ่งจื่อหลับตาลง คิดวิเคราะห์ครุ่นอยู่ไม่กี่วินาทีก็เอ่ยปากขึ้น “คุณแน่ใจนะว่าอยากจรรู้เรื่องนี้ ถึงความจริงมันจะมีอยู่ แต่ช่วงชีวิตที่เหลือของคุณต่อให้ไม่รู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงนั้นมันก็ไม่ส่งผลกระทบต่ออะไร แต่ถ้ารู้แล้วละก็จากที่อยู่ขอบนรกคุณได้ตกลงไปแน่”

โจวอวีแค้นยี้ม เขาเข้าไปที่บาดแผลขนาดใหญ่ตรงท้องของตัวเอง ภาพของเงินซ่งที่ถูกลสัตว์ประหลาดนั้นฆ่าตายอย่างอนาถฉายซ้ำขึ้นในหัวอย่างไม่อาจห้ามได้ “คุณซ่ง ผมนะเคยไปนรกมาแล้ว”

“เชื่อเถอะ คุณยังอยู่ห่างไกลจากนรกอีกเยอะ สิ่งที่คุณเพิ่งเห็นไปเป็นเพียงแค่เงาของมันเท่านั้น” ใบหน้าของซ่งจื่อปรากฏสีหน้าที่ไม่อาจคาดเดา

นี่เป็นจุดที่โจวอวีเกลียดพวกปัญญาชนมากที่สุด พวกนั้นมักจะคิดว่าตัวเองรอบรู้ไปเสียหมดทุกอย่าง

ประหนึ่งว่าเขาล่วงรู้ถึงโชคชะตาของโจวอวี

“คุณถามผมว่าแน่ใจไหม ทั้งๆที่คุณพร้อมจะเล่าให้ฟังอยู่แล้ว ไม่ใช่เหรอ” โจวอวี้อ่านถาม

ซึ่งจื้อหันหน้าไปด้านข้างแล้วหัวเราะออกมา

เจ้าหมอนี่ขาวหมดจดไปทั้งตัว ปีๆหนึ่งน่าจะหมกตัวอยู่แต่ในสถาบันวิจัยจนแทบไม่ได้ออกไปพบเจอแสงแดด แดดยังดูเหมือนไม่ค่อยได้ ออกกำลังกายตัวถึงได้ผอมกะหร่อง ยามที่ไม่แสดงสีหน้าอะไรก็คล้ายจะมีระยะห่าง ดูไว้ตัว เฉยเมย ไม่สนใจใคร แต่เวลาที่หัวเราะก็ดันคล้ายจะมีออร่าของความเป็นผู้ดีและผู้ทรงภูมิผสมผสานกันอยู่ในที

“ใช่ ผมอยากเล่าให้คุณฟังเอง เรื่องแรก สัตว์ประหลาดที่คุณเจอ พวกเราเรียกมันว่าเพอริตอน¹ สัตว์ประหลาดในเทพนิยายตะวันตก คุณน่าจะสังเกตเห็นว่ามันไม่มีตา หู จมูก และมีนิสัยโหดเหี้ยมโดยสันดาน”

“ถ้าอย่างนั้นมันก็มองไม่เห็น ไม่ได้ยิน และไม่ได้กลิ่น แล้วมันแยกแยะเป้าหมายออกได้อย่างไร”

นี่เป็นคำถามที่โจวอวี้อิงสงสัยมาตลอด

ซึ่งจื้อเซิดคางซัน “คุณรู้ไหมสิ่งมีชีวิตมากมายบนโลกใบนี้ พวกมันล้วนมีวิธีการหาเหยื่อที่แตกต่างไปจากมนุษย์ อย่างเช่นค้างคาว พวกมันหาเหยื่อโดยใช้คลื่นอัลตราโซนิกส์ โลมาใช้หลักการเสียงสะท้อน แล้วก็ยังมีตุ่นปากเป็ดที่ใช้คลื่นอิเล็กตรอนในการหาเหยื่อ สัตว์ประหลาดตัวนั้นที่คุณเห็นก็ด้วย มันไล่ล่าโดยใช้ ‘ความกลัว’ ของเหยื่อ ยิ่งคุณกลัวมากเท่าไร ก็ยิ่งกระตุ้นให้มันตามล่ามากเท่านั้น”

โจวอวี้อิงอึ้ง สิ่งซึ่งจื้อพูดมันเกินกว่าความเข้าใจของเขาไปไกลลิบ

“คุณบอกว่าความกลัวมันเหรอ”

“ไม่ว่าจะเป็นสัตว์อะไรก็ตาม ไม่เว้นแม้แต่มนุษย์อย่างเรา เมื่อเกิดความรู้สึกหวาดกลัว สมองจะหลั่งฮอร์โมนชนิดพิเศษออกมาและ

¹ สัตว์ในตำนานที่สร้างมาจากจินตนาการของเมอร์เก ลุยส์ บอร์เกส มีถิ่นกำเนิดในแอตแลนติส ลักษณะคือเป็นสัตว์พันธุ์ผสมระหว่างกวางและนกอินทรี มีหัว คอ ลำตัว และขาหน้าเหมือนกวาง มีพื้นแหลมคม แต่ในเรื่องบรรยายลักษณะให้ไม่มีดวงตา หู และจมูก เพื่อให้เข้ากับโครงการวิจัย สัตว์สายพันธุ์ใหม่ของจิวี้ลี้กูป

แพร่กระจายออกไปในอากาศผ่านทางผิวหนัง ยามที่สิ้นของเพอริตอน รับรู้ได้ถึงฮอโรโมนชนิดนี้มันจะออกล่าทันที และนั่นก็เป็นสาเหตุที่นักวิจัย พวกนั้นตาย เพราะพวกเขาเข้าสู่ถึงความพิเศษและความโหดร้ายของเพอริตอน มากเกินไป ยิ่งบอกตัวเองให้ไม่กลัวมากเท่าไรก็ยิ่งกลัวมากเท่านั้น เมื่อถึง จุดที่ความหวาดกลัวลุกลามไปอย่างไม่อาจควบคุม พวกเขาก็ผลักร่างตัวเอง ให้ลงไปสู่ขุมนรกแล้ว”

โจวอวี้มองซึ้งจืดด้วยสายตาสงสัยอย่างไม่ปิดบัง

“คุณลองคิดดูที ๆ ลี ว่าทำไมเพื่อนร่วมทีมของคุณถึงตาย แต่คุณ ไม่ตาย” ซึ้งจืดเท้าคาง มองไปที่โจวอวีด้วยสายตาที่แฝงความนัยบางอย่าง เขามีเวลามากพอที่จะรอคอยให้โจวอวีทำความเข้าใจกับประเด็นของ คำถามอย่างอดทน

โจวอวีหลับตาลง ค่อย ๆ นึกไปถึงเสียงของพวกพ้องที่ได้ยินผ่าน วิทยุสื่อสาร

“นี่มันตัวอะไร”

“พระเจ้า! เป็นไปได้ยังไง”

“ไม่จริง! เป็นไปไม่ได้! มันจะมีเจ้านี่อยู่ได้อย่างไร!”

น้ำเสียงของแต่ละคนเต็มไปด้วยความตกใจอย่างยากที่จะเชื่อ ความรักตัวกลัวตายพุ่งสูงจนถึงขีดสุด

พวกเขาไม่เหมือนกับโจวอวี คนเหล่านั้นเข้าไปในสถาบันด้วย จุดประสงค์ที่จะช่วยเหลือตัวประกัน แต่กลับต้องมาเจอสัตว์ประหลาด ที่ไม่เคยพบเจอมาก่อนในชีวิตอย่างไม่คาดฝัน สัตว์ประหลาดโจมตีจ้าวเผิง ที่ไร้ประสบการณ์ที่สุดในกลุ่มก่อนเป็นคนแรก และนั่นก็ทำให้ทุกคน เกิดความหวาดหวั่นสั่นกลัวขึ้นมา พวกเขาเห็นถึงความน่าขนพองสยองเกล้า ของสัตว์ประหลาดตัวนี้ รวมไปถึงความจริงที่ว่ากระสุนไม่อาจฆ่ามันได้ หากมีความกลัวเกิดขึ้นแม้เพียงเล็กน้อย สัตว์ประหลาดนั้นก็จะตามไล่ล่า และฆ่าทุกคนไม่ให้เหลือซาก

ตอนที่โจวอวีได้พบเผชิญในช่วงลมหายใจสุดท้ายของชีวิต สิ่ง ที่ดึงดูดสัตว์ประหลาดเข้ามาไม่ใช่ตัวโจวอวี แต่เป็นความกลัวของเผชิญ

แม้แต่ตอนที่สัตว์ประหลาดฆ่าเงินซิงไปแล้ว มันก็ไม่รู้สึกถึงตัวตนของโจวอวีเลยแม้แต่นิดเดียว จนกระทั่งฮอร์โมนที่ทำให้เกิดความกลัวจางหายไป

“มันสัมผัสไม่ได้ว่าผมอยู่ที่ไหนนั่นหรือ” โจวอวีถามซึ่งจ้อด้วยความสงสัยไม่หาย

ตอนที่โจวอวียิงหางของมัน เห็นได้ชัดว่ามันมีความไวมากพอที่จะหลบกระสุนและฆ่าเขาได้ แต่คล้ายกับว่ามันหลงทิศทางและไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน

ซึ่งจ้อเผยยิ้มออกมาอย่างเอื่อยเอื่อย เขาชี้นิ้วไปที่หน้าอกของโจวอวี “คุณลองถามตัวเองว่าคุณกลัวมันหรือเปล่า กลัวว่าจะถูกมันทำให้เจ็บปวดทรมาน กลัวว่าจะถูกมันฆ่าไหม ตอนคุณเห็นร่างของเพื่อนร่วมทีมที่ตายอย่างน่าอนาถในสภาพร่างและแหลกละเอียด สิ่งที่คุณรู้สึกอยู่ในนั้นคือความโกรธแค้นที่สูมอยู่เต็มอกหรือว่าความหวาดกลัวกันแน่”

“ผมต้องการหามันและฆ่ามันให้ตาย” โจวอวีเลื่อนสายตาขึ้น ความหนักแน่นที่นายซัดอยู่ในแววตาของเขาทำให้ซึ่งจ้อเผยรอยยิ้มออกมาชัดเจนยิ่งกว่าเดิม

“เห็นไหม นั่นแหละคือเหตุผลที่คุณสามารถมีชีวิตรอดและฆ่ามันได้ แววดตาของคุณบอกผมว่าคุณยอมรับในสิ่งที่ผมอธิบาย ซึ่งนั่นเป็นเรื่องดี เพราะถ้าแม้แต่เรื่องนี้คุณยังรับไม่ได้ สิ่งที่ผมจะบอกคุณต่อจากนี้คุณคงยากที่จะเข้าใจยิ่งกว่าเดิม”

โจวอวียังคงนิ่งเงียบ

“เรื่องที่สองที่ผมต้องการจะบอก” ซึ่งจ้อชูนิ้วขึ้น “สัตว์ประหลาดเพอร์ติอนตัวนี้เราไม่ได้เป็นคนเพาะเลี้ยงหรือสร้างมันขึ้นมา และมันก็ไม่ใช่ว่าผลผลิตที่เกิดจากการแสวงหาอย่างดิ้อร้นของมนุษย์ แต่มันเป็นสิ่งที่มีความอันตรายอยู่แล้ว”

สิ่งที่ซึ่งจ้อพูดคราวนี้ทำให้โจวอวีตกตะลึงของจริง

“มีอยู่แล้วเนี่ยนะ คุณจะให้ผมเชื่อว่าจิวลี่กรู๊ปค้นพบสิ่งมีชีวิตสายพันธุ์ใหม่อย่างนั้นหรือ”

โจวอวีรู้สึกว่าจะจ้อพูดจาเหลวไหลมาก

“คุณรู้จักทฤษฎีโลกคู่ขนานไหม” ช่งจื้อถาม

“ผมเคยเห็นแต่ในหนัง คุณก็เลยจะให้ผมเชื่อว่าสัตว์ประหลาดตัวนั้นมาจากโลกคู่ขนานอื่นนั่นสิ ช่างเป็นคำอธิบายที่น่าเชื่อถือมาก!”

แม้คำอธิบายนี้จะดูเหมือนเป็นเรื่องที่แต่งขึ้น แต่สิ่งที่โจวอวีเห็นจากดวงตาของช่งจื้อมีแต่ความมั่นใจ อย่างน้อยที่สุดในใจลึก ๆ ของช่งจื้อก็เชื่อว่าสิ่งที่ตัวเองพูดมานั้นคือเรื่องจริง

“เราเรียกโลกคู่ขนานนั้นว่า ‘นิเบอลุงเงิน’ เป็นชื่อที่ค่อนข้างจะไร้สาระอยู่สักหน่อย โดยส่วนตัวแล้วผมชอบตั้งชื่อแบบระบบอักษรมากกว่า อย่างเช่นอัลฟาหรือเบตา ไม่ก็โลกเอ โลกบี ดีกว่าพวกตำนานนอร์สอะไรเทือก ๆ นั้นเป็นไหน ๆ แต่ทำไงได้ คณะกรรมการจิวี้ลี้กรุปดันมาขอชื่อนี้ซะงั้น

“โจวอวี ในหลายปีที่ผ่านมา นักวิทยาศาสตร์ต่างเชื่อว่าคลื่นความโน้มถ่วง² เป็นเพียงแค่แนวความคิดที่ไม่มีอยู่จริง แต่ตอนนี้แนวความคิดที่ว่าได้รับการยืนยันแล้ว โลกพัฒนาไปไกลกว่านั้นมาก จากการพิสูจน์ครั้งแล้วครั้งเล่า พวกเราต่างก็คิดกันไปว่ามันเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ที่จะมีอยู่จริงเช่นเดียวกับนิเบอลุงเงิน”

โจวอวีเอนหลังฟังเรื่องราวอย่างตั้งใจ “แล้วที่โลกคู่ขนานนั้นมีอะไร”

ในส่วนของเธอตอบว่าเขาว่าโลกแบบนี้ไม่มีอยู่จริงหรอก มันจะต้องเป็นแค่ข้ออ้างที่จิวี้ลี้กรุปสร้างขึ้นมาเพื่อปกป้องวัตถุประสงค์ในการวิจัยของตัวเอง ทว่าในใจลึก ๆ สัญชาตญาณของเขากลับบ่งชี้ว่านั่นคือเรื่องจริง โจวอวี มันคือเรื่องจริง

“คล้ายโลก แต่มีระบบทางชีวภาพที่แตกต่างจากโลกโดยสิ้นเชิง”

“สัตว์ประหลาดนั้นพวกคุณพามันมาจากโลกนั้นหรือ” โจวอวีไม่ได้ถามอีกฝ่ายว่า ‘ระบบทางชีวภาพที่แตกต่าง’ นี้มันเป็นอย่างไร เพราะมันเป็นคำที่กว้างและเฉพาะทางมาก

“ใช่ การทำวิจัยใด ๆ ก็ตามที่โลกนั้นมีความเสี่ยงสูงมาก นักวิจัย

² ความผันผวนของความโค้งในปริภูมิ-เวลาที่แผ่ออกเป็นคลื่นซึ่งเดินทางออกจากแหล่งกำเนิด

ของเรามักจะตกอยู่ในอันตรายเสมอ เราจึงย้ายงานวิจัยบางส่วนมาไว้ที่นี่ และทำการวิจัยต่อในสภาพแวดล้อมที่เรารู้จักคุ้นเคยและสามารถควบคุมได้”

จิวี้ลิ่งรื้อปสงที่มวิจัยไปที่ต่างโลก ในเมื่อทำแบบนั้นได้แสดงว่า จิวี้ลิ่งรื้อปสามารถเดินทางข้ามไปมาระหว่างสองโลกได้แล้วสินะ

“ตอนที่คุณพาสัตว์ประหลาดนั้นมาที่โลกของเรา มันก็พาความเลื่อง มาด้วยเหมือนกัน สิ่งที่ไม่ควรเกิดก็เกิด ถึงโลกนี้คุณจะสามารถควบคุมได้ แต่บางอย่างที่ไม่ได้เป็นของโลกนี้คุณก็ไม่สามารถควบคุมได้อยู่ดี” น้ำเสียง ของโจวอวีเย็นเฉียบ

ในความคิดเขา คนบ้าพวกนี้สามารถทำได้ทุกอย่างเพื่อสิ่งที่ตัวเอง ต้องการ

“คุณได้เห็นความสามารถในการฟื้นฟูของสัตว์ประหลาดตัวนั้นแล้วนี้ ได้เห็นถึงโครงสร้างทางชีวภาพที่แสนพิเศษของมัน การศึกษาพวกมัน จะช่วยให้มนุษย์สามารถต้านทานหรือเอาชนะโรคต่างๆ ได้มากมาย ไม่เว้น แม้แต่โรคที่เกิดจากตัวมนุษย์อย่างเราเอง เช่นโรคฮันติงตัน³ กลุ่มอาการ ดาวน์⁴ แม้กระทั่งโรคมะเร็งร้ายแรงอื่นๆ ก็ยังสามารถรักษาให้หายได้ หรือแม้แต่การเอาชนะผลกระทบต่างๆ ที่เกิดจากความเสื่อมโทรมของ สิ่งแวดล้อมที่ค่อยๆทวีความรุนแรงขึ้นอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ก็สามารถทำได้ เช่นเดียวกัน”

“ฟังดูเจ๋งดี” โจวอวีรู้ดี นักวิชาการที่คลั่งการวิจัยทุกคนมักจะให้ เหตุผลที่ตัวเองดูดีกันทั้งนั้น “คุณซ่ง ผมเชื่อว่าการสำรวจโลกอีกใบของ พวกคุณเป็นความลับสุดยอด แต่ตอนที่คุณกำลังจะบอกความลับอะไรนั้น ให้ผมฟัง มันไม่ควรจะเป็นเรื่องหลักการทางวิทยาศาสตร์แบบนี้เลย ผมว่าคุณบอกจุดประสงค์ที่แท้จริงมาเลยดีกว่า”

³โรคทางพันธุกรรมที่ทำให้เซลล์ประสาทในสมองเสื่อมสภาพจนส่งผลกระทบต่อการทำงานของร่างกาย ทั้งการใช้ความคิด การเคลื่อนไหว และอาจทำให้ผู้ป่วยมีปัญหาด้านจิตเวช

⁴ดาวน์ซินโดรม เป็นโรคทางพันธุกรรมที่เกิดจากการมีโครโมโซม 21 เกินมาทั้งอันหรือบางส่วน ผู้ป่วยส่วนใหญ่จะมีพัฒนาการล่าช้า มีใบหน้าเป็นลักษณะเฉพาะ และมีความพิการทางสติปัญญาในระดับ เล็กน้อยถึงปานกลาง

ซ่งจื่ออี้ม เขาก้มศีรษะลงเล็กน้อยคล้ายกำลังครุ่นคิด “มีหลายคนที่ได้พบกับเพอริตตอน ไม่ว่าจะป็นนักวิจัยหรือทีมที่จิวี่ลี้กรู๊ปฝึกฝนมาเพื่อส่งไปปฏิบัติหน้าที่พิเศษ แต่พวกเขาไม่มีใครทำได้อย่างคุณเลยสักคนที่พร้อมจะละทิ้งความกลัวแล้วกล้าเผชิญหน้ากับความตาย ในโลกใบนั้นความกลัวเปรียบเสมือนกับการเปะเครื่องหมายตามล่า ทุกคนที่ไปก็แทบจะมีเครื่องหมายนี้อยู่บนตัว ถึงเราจะทำการวิจัยมานานับครั้งไม่ถ้วน สร้างอุปกรณ์ต่างๆ ขึ้นมาปิดเครื่องหมายนั้น แต่ความกลัวที่เกิดขึ้นในตัวเรามันเป็นของจริง เราไม่อาจหลีกเลี่ยงมันได้ ทว่าคุณคือคนพิเศษ โจวอวี คุณเป็นคนแรกที่ผมเห็น คุณกล้าเผชิญหน้ากับเพอริตตอนอย่างไรซึ่งความหวาดกลัวใดๆ ผมหวังว่าคุณจะเข้าร่วมทีมกับเราเพื่อไปยังโลกนั้น”

คำตอบนี้ทำให้โจวอวีรู้สึกประหลาดใจ เขาไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าตัวเองจะมีค่ากับจิวี่ลี้กรู๊ปถึงขนาดนี้

บทที่ 5

“ถ้าผมบอกว่าไม่เห็นด้วยล่ะ คุณจะเสียใจไหมที่ไม่ปล่อยให้ผมตายที่นั่น”

ซ่งจื้อสายคีระชะ “เรื่องมันผ่านไปแล้ว ผมไม่ใส่ใจหรอก”

“ผมไม่มีทางตกลงกับคุณ คุณหวังจะให้ผมเข้าร่วมโครงการวิจัยบ้างอนันที่พรากเอาชีวิตเพื่อนร่วมทีมของผมไปจนหมดเนี่ยนะ อย่ามาตลกหน่อยเลย คุณคงไม่รู้สินะว่าส่วนลึกภายในจิตใจของผมมันร่ำร้องอยากจะทำพวกคุณมากแค่ไหน” แวตตาของโจวอวี๋เย็นเยียบขึ้นมาทันที

“คุณไม่ได้พบกับโจวชิง น้องชายของคุณมานานแค่ไหนแล้วนะ” ซ่งจื้อปลิ้นกล่าวขึ้นมา

รูม่านตาของโจวอวี๋สั่นไหวกระซาคคอเสื้อของซ่งจื้อจนยับย่น “พวกคุณทำอะไรกับโจวชิง จะลากเขาเข้ามาเกี่ยวข้องกับอะไร”

ซ่งจื้อตอบที่หลังมือของโจวอวี๋เบาๆ เป็นเชิงบอกให้ปล่อย “ศาสตราจารย์โจว ผู้นำทางด้านสรีรวิทยาและเอ็มบริโอของพีช เขาเป็นบุคลากรทรงคุณค่าที่พวกเราเล็งเห็นถึงความอัจฉริยะและมากด้วยพรสวรรค์เป็นพิเศษ สำหรับนักวิชาการทุกคนการได้เข้ามามีส่วนร่วมในงานวิจัยที่สุดยอดที่สุดในสาขาของตัวเองคือสิ่งที่แสวงหามาทั้งชีวิต คุณไม่ควรใช้คำว่า ‘ลากเข้ามาเกี่ยวข้อง’ มาอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างเรากับศาสตราจารย์โจว”

“พวกคุณใช้วิธีอะไรเกลี้ยกล่อมเขา”

โจวอวี้อู้จ๊กน้องชายของตัวเองดี โจวชิงเป็นนักวิชาการที่ซื่อตรงก็จริง แต่เขาก็มีขีดจำกัดของตัวเอง และโจวอวี้อู้ก็เห็นว่าภารกิจวิจัยของจิวี่ลี้กู่รูปในครั้งนั้นมันล้ำเส้นที่น้องชายเขาขีดเอาไว้

ซ่งจื่อยืนขึ้นและจัดเสื้อผ้าของตัวเองให้เรียบร้อย โจวอวี้อู้ไม่ชอบคนที่สนใจรูปลักษณ์ของตัวเองตลอดเวลาสักเท่าไร แต่ซ่งจื่อกลับทำให้โจวอวี้อู้รู้สึกถึงความเอาใจจริงเอาใจและการทำอะไรอย่างเป็นขั้นเป็นตอน

“ประเด็นไม่ได้อยู่ที่เราใช้วิธีไหนเกลี้ยกล่อมศาสตราจารย์โจว แต่เป็นคุณ... คุณไม่ได้กินข้าวหรือพูดคุยกับน้องชายตัวเองมานานแค่ไหนแล้ว รู้หรือเปล่าว่าสถานการณ์ในตอนนี่ของเขาเป็นยังไง ต้องการอะไร คุณลองไปพบเขาดูสิ แล้วหลังจากนั้นถ้าคุณยังยืนกรานอย่างเด็ดขาดว่าจะไม่ยอมรับไมตรีจากพวกเราจิวี่ลี้กู่รูปจริง ๆ ละก็ ผมขอสัญญาด้วยเกียรติว่าจะไม่ไปรบกวนชีวิตของคุณอีก พวกเราจิวี่ลี้กู่รูปรักษาสัญญาเสมอ”

พูดจบซ่งจื่อก็เดินออกจากห้องไป

โลกทัศน์ของโจวอวี้อู้พลิกคว่ำภายในเวลาไม่กี่วินาที ไม่ทันจะได้เศร้าเสียใจต่อการจากไปของเพื่อนร่วมทีม อีกปัญหาหนึ่งก็พุ่งเข้ามาเสียแล้ว

เขาตั้งเผชิญหน้ากับสัตว์ประหลาด ผ่านประสบการณ์เป็นตาย ได้ยินเรื่องโลกคู่ขนานที่ชื่อนี้เบอลุงเงิน ไหนจะมีคนต้องการว่าจ้างให้เขาไปที่โลกคู่ขนานนั้น แถมล่าสุดนี้เขายังได้รับการเตือนว่าให้ติดต่อกับน้องชายให้มากหน่อย

เรื่องทั้งหมดนี้ราวกับเป็นแผนที่ถูกจัดฉากเอาไว้เป็นอย่างดี

โจวอวี้อู้ใช้เวลาฟื้นตัวเร็วกว่าที่คาด หนึ่งเดือนต่อมาเขาก็ขึ้นเฮลิคอปเตอร์ที่ซ่งจื่อเตรียมไว้ให้

ยามที่เฮลิคอปเตอร์บินขึ้นสู่ท้องฟ้าโจวอวี้อู้ก็พบว่าตัวเองอยู่ในทะเลทรายอันกว้างใหญ่มาโดยตลอด สายลมตีมันวนจนฝุ่นทรายฟุ้งกระจายออกไปเป็นระลอก ทุกสิ่งทุกอย่างราวกับจมอยู่ในใต้ผืนน้ำ

เมื่อมาถึงในเมืองโจวอวี้อู้ก็ตรงกลับไปห้องพักแบบสตูดิโอของตัวเอง

เพียงชั่วครู่เขาก็ได้รับโทรศัพท์จากผู้บังคับบัญชา ตอนแรกเขาคิดว่าตัวเอง จะถูกลงโทษ แต่กลายเป็นว่าผู้บังคับบัญชาให้เขาหยุดงานหนึ่งเดือนเพื่อ พักรักษาตัวแทน

โจวอวี๋เผยรอยยิ้มผิดเฟื่อน ไม่ว่างจะคิดอย่างไรมันก็เหมือนเป็นเวลา ที่จิวลี่กรู๊ปให้เขาได้ ‘คิดไตร่ตรอง’

เขาได้รับโทรศัพท์จากเหมยซี เธอเป็นห่วงเขามาก เพียงแค่ได้ยิน โจวอวี๋พูดคำว่า “เสี่ยวเหมย” เธอก็ร้องไห้โฮใส่โทรศัพท์ทันที

ดีที่ผู้บังคับบัญชาไม่ได้ซักไซ้เรื่องความบกพร่องในหน้าที่ของเหมยซี และเจ้าหน้าที่ประสานงานอีกสองคน พวกเขาทั้งสามควรจะหยุดโจวอวี๋ ไว้ตั้งแต่แรกแต่ก็ไม่ได้ทำ หน่วยของโจวอวี๋ถูกกวาดล้างจนเกือบหมด เหมยซีเองก็ถูกแยกให้ไปอยู่กับหน่วยอื่น

เมื่อเหมยซีถามโจวอวี๋ว่าเจออะไรในสถาบันวิจัยกันแน่ โจวอวี๋ก็ตอบ เพียงแค่ “เสี่ยวเหมย เธอใช้ชีวิตของเธอต่อไปให้ดีเถอะ เรื่องอะไร ที่ไม่จำเป็นต้องรู้ก็ไม่ต้องรู้หรอก”

บางครั้งการยอมหลับตาลงเสียบ้างก็มีความสุขมากกว่าการไล่ตาม ความจริง

เหมยซีเข้าใจและไม่ซักไซ้ไล่เรียงเขาต่ออีก

“งานศพของจ้าวเจิงกับเงินชงละ” นิ้วมือของโจวอวี๋พลันแข็งทื่อ

แม้ไม่ได้ตั้งใจจะนึกถึง แต่ภาพก่อนตายของพวกเขายังคงติดตรึง ผังแน่นอยู่ในใจโจวอวี๋ไม่หาย

“งานศพจบลงแล้ว เบื้องบนบอกว่าพวกเขาเสียชีวิตในหน้าที่ ร่างถูกเผาก่อนจะส่งคืนญาติ”

สาเหตุการตายของพวกเขาถูกเก็บงำเป็นความลับ จะปล่อยให้ คนในครอบครัวเห็นร่างของพวกเขาไม่ได้

“ฉันจะไปเยี่ยมพวกเขา” โจวอวี๋หลุบตาลง

หลังจากนั้นเหมยซีก็ไม่ได้พูดอะไรอีก

โจวอวี๋ไปถึงสุสานในตอนบ่าย เขายืนมองหลุมฝังศพและรูปที่ติดอยู่บน บนป้ายหลุมศพของเพื่อนร่วมทีมเสียบๆ

วันถัดมาเขาซื้อตั๋วและขึ้นเครื่องบินไปยังอีกเมืองหนึ่งเพื่อเยี่ยมโจวซิงน้องชายของตัวเอง

โจวซิงเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยที่อายุน้อยที่สุดในวงการ แม้จะประสบความสำเร็จตั้งแต่อายุน้อย แต่ก็สามารถกล่าวบรรยายได้อย่างลึกซึ้งด้วยสำนวนที่เรียบง่าย

โจวอวี้วมาถึงมหาวิทยาลัยเอฟแล้วโทรศัพท์หาน้องชาย ก่อนจะพบว่าเขาปิดเครื่องอยู่ เขาจึงตรงไปที่ห้องทำงานของโจวซิง แต่กลายเป็นว่าได้พบผู้ช่วยงานวิจัยสองคนแทน

“สวัสดีครับ ผมมาหาศาสตราจารย์โจว”

“ตอนนี้ศาสตราจารย์โจวไม่ได้อยู่ที่นี้ ไม่ทราบว่าคุณเป็นใครมาจากไหนครับ องค์กรวิจัย ประชุมสัมมนา หรือบริษัทไบโอเทค”

ชื่อเสียงของโจวซิงเป็นที่เลื่องลือมาก จึงไม่แปลกที่จะมีคำเชิญขอความร่วมมือส่งมาไม่ขาดสาย แต่เขาเป็นคนที่เข้าสังคมไม่เก่ง หากไม่มีความจำเป็นจริงๆ ผู้ช่วยของเขาจะเป็นคนบอกปฏิเสธแทน

“ผมชื่อโจวอวี้ว เป็นพี่ชายของศาสตราจารย์โจว”

เมื่อโจวอวี้วพูดจบ ท่าทางของผู้ช่วยทั้งสองก็เปลี่ยนไปทันที

“คุณคือผู้บังคับการโจวนี่เอง ศาสตราจารย์ไม่ได้บอกหมายเลขห้องผู้ป่วยให้คุณทราบหรือครับ”

โจวอวี้วใจชวาบ โจวซิงเข้าโรงพยาบาลลั่นเหอ ทำให้เขาถึงไม่รู้เรื่องเลย

เขาทำตัวเป็นปกติ ไม่ได้แสดงสีหน้าใดๆ ออกไป นอกจากการคล้อยตามคำพูดของผู้ช่วย “ครับ เขาสีบบอกผม พวกคุณก็น่าจะรู้นิสัยของเขาดี เรื่องสำคัญมักลืมตลอด”

“ศาสตราจารย์โจวอยู่ที่โรงพยาบาลครบวงจรอันดับหนึ่งในเมืองห้องผู้ป่วยพิเศษ 3 ครับ”

“ขอบคุณครับ”

लगสังหรณ์ที่ไม่ค่อยจะสู้ดีนักพลันลुकلامอยู่ในใจของโจวอวี้ว โจวซิงป่วยแล้วทำไมถึงไม่บอกพี่ใหญ่คนเดียวอย่างเขา แล้วไหนจะพักอยู่ห้อง

ผู้ป่วยพิเศษอีก...เขาป่วยเป็นอะไรกันแน่

ยี่สิบนาที่ต่อมาโจววี้ก็มาถึงโรงพยาบาลครบวงจรอันดับหนึ่ง และเขาก็ได้รู้ว่าโจวชิงเฟิงได้รับการผ่าตัดเอาเนื้องอกสมองชนิดไกลโอมา¹ ออกเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา หมอของโจวชิงบอกกับโจววี้ว่ามันเป็นเนื้อร้ายและมีโอกาสสูงที่จะกลับมาเป็นได้อีก แม้การผ่าตัดของโจวชิงจะสำเร็จด้วยดี แต่หมอก็คาดการณ์ว่าจะกลับมาเป็นอีกภายในครึ่งปีถึงหนึ่งปีนี้ และในอนาคตสมองของโจวชิงจะค่อยๆ ถูกเนื้องอกเบียด จนอาจทำให้สูญเสียการมองเห็น การเคลื่อนไหว และการหายใจไปอย่างช้าๆ

ปลายนิ้วของโจววี้สั่นระริก

เขาสูญเสียเพื่อนร่วมทีมไปโดยไม่อาจจะกลับไปแก้ไขอะไรได้อีก

ตอนนี้เขากำลังจะสูญเสียโจวชิงไปอีกคน แม้เขาจะยินดีทำทุกอย่างเพื่อช่วยน้องชายของเขา แต่เขารู้ดีว่าตัวเองไม่มีปัญญาจะไปต่อกรกับกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ

โจววี้หนึ่งอยู่ข้างเตียงของโจวชิง รอให้อีกฝ่ายตื่น ขณะที่ในหัวมีแต่คำพูดของซ่งจื้อดั่งวนเวียนไปมา

“คุณไม่ได้กินข้าวหรือพูดคุยกับน้องชายตัวเองมานานแค่ไหนแล้วล่ะ รู้หรือเปล่าว่าสถานการณ์ในตอนนี้องเขาเป็นยังไง ต้องการอะไร คุณลองไปพบเขาดูสิ แล้วหลังจากนั้นถ้าคุณยังยืนยันกรานอย่างเด็ดขาดว่าจะไม่ยอมรับไมตรีจากพวกเราจิวี่ก็รู้จริงๆ ละก็ ผมขอสัญญาด้วยเกียรติว่าจะไม่ไปรบกวนชีวิตของคุณอีก พวกเราจิวี่ก็รับประกันสัญญาเสมอ”

ความหมายของคำพูดซ่งจื้อคือเขาต้องการใช้ชีวิตโจวชิงเป็นเครื่องต่อรองเพื่อแลกกับสุดยอดเทคโนโลยีของจิวี่ก็รับประกันที่จะสามารถรักษาโจวชิงให้หายได้ใช้ใหม่

โจววี้เป็นคนหนึ่งที่เด็ดเดี่ยวและหนักแน่นมากคนหนึ่ง เขารู้อยู่เสมอว่าสูญเสียอะไรไปบ้าง ได้รับอะไรกลับมาบ้างจากความทุ่มเทพยายามของตัวเอง

¹ เนื้องอกในระบบประสาทบริเวณก้านสมอง สามารถลุกลามเป็นมะเร็งร้ายได้ ปัจจัยของโรคอาจเกิดจากพันธุกรรมหรือการเจริญเติบโตที่ผิดปกติของเซลล์

สิ่งไหนที่ต้องทำ สิ่งไหนที่ต้องปกป้อง เขาก็ลงมือทำอย่างสุดชีวิตแม้จะ
ไม่ได้รับอะไรกลับมาเลยก็ตาม

หลายชั่วโมงผ่านไป โจวอวี้ยังคงนั่งนิ่งอยู่ข้างเตียงไม่ขยับไปไหน
แม้จะมีหมอกับพยาบาลสลับเปลี่ยนหมุนเวียนกันเข้ามาตรวจดูอาการของ
โจวชิงหลายครั้ง แต่ก็ไม่อาจทำให้โจวอวี้หลุดออกจากภวังค์ได้

ตอนที่โจวอวี้ได้สติกลับคืนท่องฟ้าด้านนอกก็มีมืดแล้ว นาฬิกา
ส่งเสียงบอกเวลาที่เที่ยงคืน แม้แต่ทางเดินก็เงียบสนิท ไม่รู้ว่าโจวชิงที่นอนอยู่
บนเตียงตื่นขึ้นมาตั้งแต่เมื่อไร และไม่รู้ว่านานแค่ไหนที่สายตาของเขา
จับจ้องมาที่โจวอวี้อย่างสงบ

“โจวชิง นายตื่นแล้ว...”

เมื่อถูกโจวชิงใช้แวตตาที่ชัดเจนจ้องมองเขาอย่างละเอียดในความมืด
โจวอวี้ก็พลันบ๊อบบี้ไม่รู้จะพูดอะไร

“ผมไม่คิดว่าพี่จะมา” โจวชิงเปิดปากพูดอย่างช้า ๆ

เสียงของเขาแหบแห้ง ไบหน้าซีดไร้สีเลือด ร่างกายก็ดูซูบผอม
ลงไปเยอะ

“นั่นเป็นพี่นายนะ” โจวอวี้เอ่ย

ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไรที่เขากับโจวชิงเริ่มติดต่อกันน้อยลง อาจจะเป็น
เพราะโจวชิงหมกมุ่นอยู่กับงานวิจัยและตัวเขาเองก็ยุ่งอยู่กับภารกิจ
หรือเป็นเพราะพวกเขาต่างก็อยู่กับคนละเมืองจึงพบปะกันน้อยลง
ความสัมพันธ์ของพี่น้องจึงลดลงไปโดยปริยาย

“ขอโทษที่ผมไม่ได้บอกเรื่องอาการป่วย ผมแค่คิดว่า...บอกพี่ไป
ก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้อยู่ดี พี่มักจะ...ออกไปทำงานที่เสี่ยงอันตราย
อยู่เสมอ ผมกลัวจะทำให้พี่เสียสมาธิ” โจวชิงหลุบตาลง

“การผ่าตัดของนายสำเร็จด้วยดีก็จริง แต่ไม่ว่าอย่างไรจุดที่ผ่าตัดก็คือ
สมอง มันเป็นส่วนที่มีความซับซ้อนสูง และโดนเส้นประสาทแค่นิดเดียว
ก็อาจจะส่งผลกระทบต่อการเคลื่อนไหวหรืออะไรอื่น ๆ ของนายได้”

“ผมรู้” โจวชิงยิ้ม “ตั้งแต่ที่รู้สึกตัวมาจนถึงตอนนี้ ผมยังไม่รู้สึก
ไม่สบายตรงไหน เมื่อกี้ตอนที่พี่นั่งเหม่ออยู่ ผมก็กำลังคิดทบทวนถึง

งานวิจัยที่กำลังทำ นั้นแสดงว่าการคิดและความจำของผมน่าจะไม่ได้รับผลกระทบอะไร ผมลองขยับนิ้วมือนิ้วเท้ามันยังรู้สึกดีอยู่ คนที่ทำการผ่าตัดให้ผมก็คือแดเนียล เบนน์ ศัลยแพทย์ด้านสมองอันดับหนึ่งของโลก เชียวนะ”

โจวอวี๋ขมวดคิ้วมุ่น

ศัลยแพทย์ด้านสมองอันดับหนึ่งของโลก แดเนียล เบนน์ ไม่ใช่คนที่โจวชิงจะเชิญมาได้อย่างแน่นอน

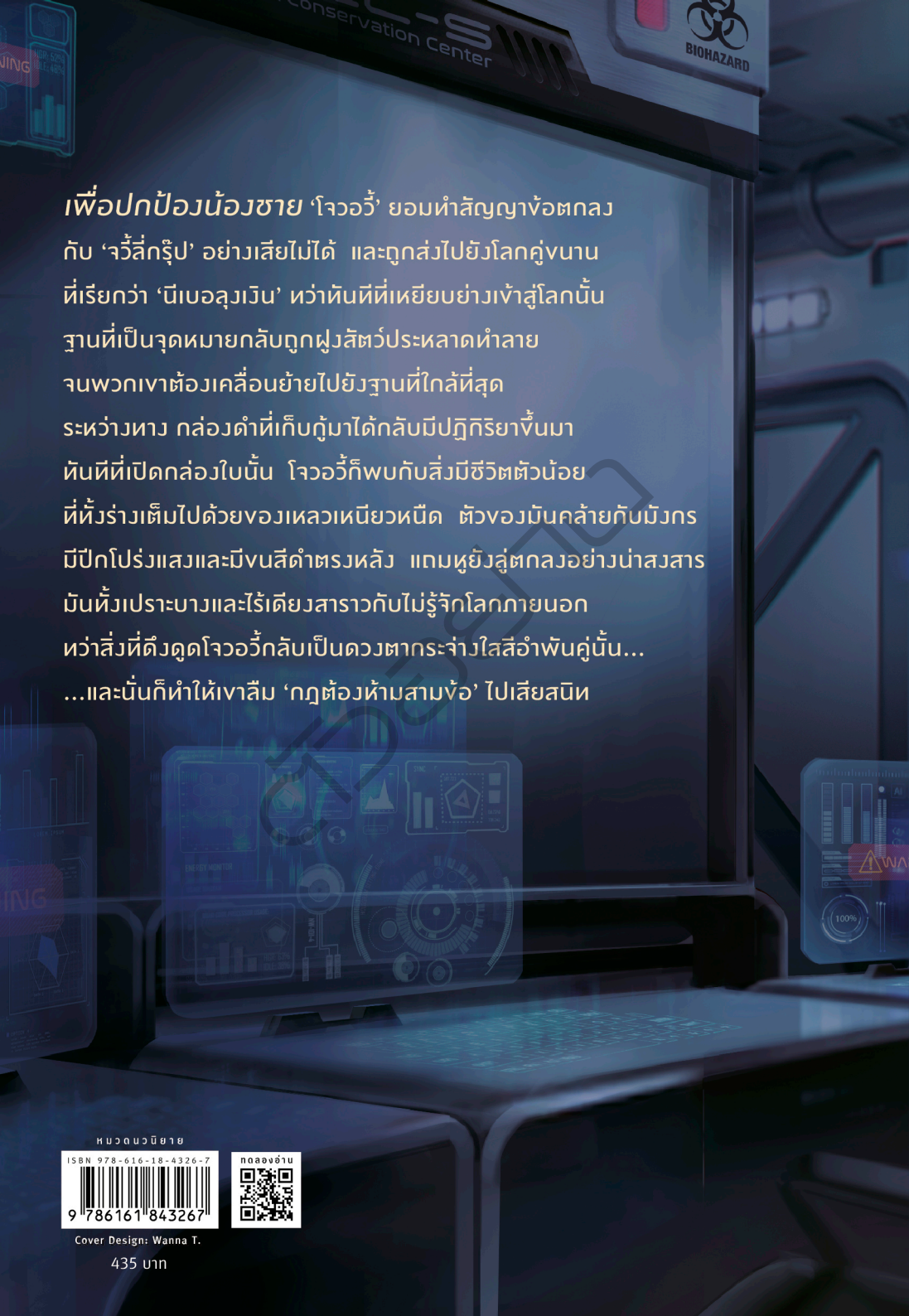
“จวีลี่กรู๊ป” โจวชิงตอบคำถามโจวอวี๋ไปตามตรง

“เงื่อนไชล่ะ”

“เงื่อนไชล่ะก็คือผมต้องเข้าร่วมโครงการวิจัยของพวกเขาที่ชื่อแหวนแห่งนีเบลุงเงินที่อยู่อีกโลกหนึ่ง” โจวชิงพูดพลางสังเกตท่าทางของโจวอวี๋ไปด้วย แต่โจวอวี๋กลับมีท่าทีสงบคล้ายกับมันเป็นสิ่งที่เขาคาดการณ์ไว้แล้ว “พี่ไม่ถามผมเหรอว่าจวีลี่กรู๊ปเป็นบริษัทที่วิจัยงานอะไร อะไรคือนีเบลุงเงิน พี่ดูไม่แปลกใจเลยตอนที่ผมพูดว่าอีกโลกหนึ่ง แสดงว่าพี่รู้อยู่แล้วใช่ไหม”

“โจวชิง นายจะตายแน่ เพราะนายยังไม่เคยเห็นสิ่งมีชีวิตจากโลกนั้น”

เป็นเวลาเนิ่นนานกว่าโจวอวี๋จะเอ่ยออกมา

Conservation Center

BIOHAZARD

เพื่อปกป้องน้องชาย ‘โจวอวี’ ยอมทำสัญญาข้อตกลงกับ ‘จวีลี่กรุป’ อย่างเสียไม่ได้ และถูกส่งไปยังโลกคู่ขนานที่เรียกว่า ‘นิบออลูมเบิน’ หว่าหินที่เหี้ยมอย่างเข้าสู่โลกนั้นฐานที่เป็นจุดหมายกลับถูกฝูงสัตว์ประหลาดทำลายจนพวกเขาต้องเคลื่อนย้ายไปยังฐานที่ใกล้ที่สุดระหว่างทาง กล่องดำที่เก็บกู้มาได้กลับมีปฏิกริยาขึ้นมาหินที่ที่เปิดกล่องไบนั้น โจวอวีก็พบกับสิ่งมีชีวิตตัวน้อยที่หิวร่างเต็มไปด้วยของเหลวเหนียวหนืด ตัวของมันคล้ายกับมังกรมีปีกโปร่งแสงและมีงบนสีดำตรงหลัง แต่มันยังดูทกลอย่างน่าสงสารมันหิวเประบางและไร้เดียงสาราวกับไม่รู้จักรักโลกภายนอก หว่าสิ่งที่ดึงดูดโจวอวีกลับเป็นดวงตากระจ่างใสสีอำพันคู่ นั้น...
...และนั่นก็ทำให้เขาลืม ‘กฎต้องห้ามสามข้อ’ ไปเสียสนิท

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-4326-7

9 786161 843267

ทดลองอ่าน

Cover Design: Wanna T.

435 หน้า